

Índex

Carta del Presiden <i>Letter from the President</i>	1-2
Actes	2-4
Activitats del Casal <i>Casal activities</i>	5-8
Recepta <i>Recipe</i>	8-9
Articles <i>Articles</i>	10-26
Entrevista <i>Interview</i>	27-30
Viatjant per Califòrnia <i>Travel</i>	31-32

Casal dels Catalans
de Califòrnia

po box 91142
Los Angeles, Ca 90009
tel. +1 310 640 88 47
info@casalcalalosalosangeles.org
www.casalcalalosalosangeles.org
Segueix-nos a Facebook a
Casal dels catalans de Califòrnia

Carta del President

Bona part d'aquest butlletí està dedicat a Pere Balsells, passat president del Casal. La primera setmana de juliol vaig tenir el gust d'acompanyar el Pere a una sèrie d'actes que es van celebrar en el seu honor a Catalunya.

El Pere va ser investit Doctor honoris causa a la Universitat de Girona. Mentre a Girona també va rebre el Premi Manel Xifra Boada per la Divulgació del Coneixement en el decurs de l'anomenada Engdiada. Durant l'estada a Catalunya el Pere també va assistir al dinar dels Becaris Balsells, un magnífic banquet que va tenir lloc a l'hotel Avenida Palace de Barcelona amb l'assistència de més de 120 antics becaris. Va inaugurar una font a la capella de Sant Magí de Buifragada, vora Santa Coloma de Queralt, poble dels seus avantpassats, en un aplec molt brillant, projecte que ha ajudat a costejar. Es va entrevistar amb diverses autoritats del Govern català. El Pere va ser també president del Casal durant els primers anys del segle XXI. Un home infatigable, que ja compta amb 88 anys, refusa jubilar-se i continua treballant diàriament a la seva empresa. Ha estat i és tot un exemple de vida.

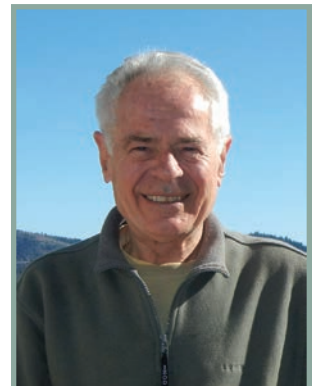
A més dels articles dedicats al Pere Balsells fem ressò d'una traducció a l'anglès del Canigó, una de les més famoses poesies de Jacint Verdaguer. Hem copiat un article escrit per Joan Corominas sobre la llengua catalana en el Full Cultural Núm.1 del Casal del 1985. El Corominas, gran impulsor del Casal ara tristament desaparegut, era en aquella època el nostre vocal de cultura i un gran admirador de Verdaguer.

També es trobarà en el Butlletí una recordança de les actuacions del Grup Dansaire del qual havia estat el seu director Joan Comellas.

Esperem que estiguen tots gaudint d'un bon estiu. Ja ens ho explicarem al proper aplec!!

A good deal of this newsletter is dedicated to Pete Balsells, past president of Casal. The first week of July I had the pleasure of accompanying Pete to a series of events that were celebrated in his honor in Catalonia.

Pete was awarded a PhD Honoris Causa from the University of Girona. While in Girona he also received the Manel Xifra Boada Prize for the Spreading of

Pere Garriga

Casal dels Catalans
de Califòrnia

PO BOX 91142
Los Angeles, Ca 90009
tel. +1 310 640 88 47
info@casalcalifalangeles.org
www.casalcalifalangeles.org
Segueix-nos a Facebook

CRÈDITS

Editora en cap

Ornella Torralba

Co-editor

Pere Garriga

Correctors, Traductors/es

Silvia Comas Ólivas

Pere Garriga

Col.laboracions

Gemma Repiso i Puigdelliura

Silvia Comas Ólivas

Carme Roig

Anna Torrents

Estel Carbó

Pere Garriga

Estrella Ciscar

Jared Hammad

Anna Preston-Roig

Carla Gordillo

Montse Jason

Disseny

Ornella Torralba

Foto portada

Estel Carbó

Les opinions expressades al
Butlletí són les dels autors/
res dels articles

Amb el suport de la

LETTER FROM THE PRESIDENT

by Pere Garriga

Knowledge as part of the so called Engidiada. During his stay in Catalonia Pete also had the opportunity to attend the Balsells Fellows Dinner, a wonderful banquet that took place at the Hotel Avenida Palace of Barcelona with over 120 fellows in attendance. He also helped inaugurate a fountain at the chapel of St. Magí de Buifragada, near Santa Coloma de Queralt, the town of his ancestors, in the course of a brilliant picnic, which he helped to pay. He also got together with different Catalan leaders. Pete was president of Casal in the first years of the 20th Century. He is a tireless man, presently 88 years old, who refuses to retire and who reports everyday to work at his company. He has been and is a model of life to lead.

In addition to the articles dedicated to Pete Balsells we comment on an English translation of Canigó, one of the most famous poems of Jacint Verdaguer. We have also copied an article written by Juan Corominas about the Catalan Language in the Full Cultural No. 1 of Casal dated 1985. Corominas, who enthusiastically helped Casal's organization in the early years and who sadly is no longer with us, was a great admirer of Verdaguer. You will also find in the newsletter a recollection of some of the performances of Casal's Grup Dansaire written by its director Joan Comellas.

I hope you have been enjoying a good summer, no doubt one of the topics of conversation at our next Aplec!!

Pere Garriga

ACTES

Acta Reunió Consell

Diumenge, 21 de febrer, 2016

Assistents i lloc

La reunió té lloc al Panera Carson, 20700 Avalon Blvd., Carson, CA 90746.

Hi assisteixen: Pere Garriga, Anna Torrents, Carme Roig, Ignasi Mas, Elena Lasheras, Marius Cucurny, Quim Vallvé, Montse Jason, Norma Vargas i Anna Fusté

Ordre del dia

- Calendari
- Informe tresoreria
- Presentació de la pel·lícula 13 dies d'octubre.
- Fer el calendari del 2016: Aplecs 24 d'abril, 18 de setembre. Nadal: 4 de desembre
- Estat de comptes. Quotes.
- El Butlletí
- Lloguer del magatzem, organitzar les coses del Casal que guardem, què necessitem, alternatives al magatzem, construir un magatzem de Home Depot o altres constructors, on?
- Eleccions al Consell

Calendari

El Pere diu que ha reservat el Rancho Dominguez per als dies 24 d'abril i 18 de setembre per als aplecs de primavera i de tardor i el 4 de desembre per a la festa de Nadal. La Carme proposa que s'inclouguin aquestes dates en el Butlletí.

ACTES
Informe tresoreria

L'Anna Torrents reparteix un full que resumeix el pressupost i el balanç del 2015. Les despeses es componen de les de funcionament i activitats. Les de funcionament inclouen l'assegurança, el lloguer de l'apartat de correus, segells, impremta, lloc web, manteniment compte corrent i lloguer del magatzem. El pressupost de les despeses de funcionament foren \$3.565 mentre que les despeses reals foren \$3.254. Les despeses d'activitats inclouen el Butlletí, el documental l'Endemà, la festa del llibre, el cau, els aplecs de primavera i tardor i la festa de Nadal. El pressupost per a aquestes activitats fou de \$7.750, mentre que el cost real fou de \$5.713. El total, doncs, de les despeses pressupostades fou \$11.315 mentre que les despeses reals foren \$8.966.

Els ingressos de quotes, festes i aplecs del pressupost foren \$6.650, mentre que els ingressos reals foren \$6.610. Es van rebre ingressos de subvencions de la Generalitat i del Ministeri. Dels \$3.307 de pressupost de la Generalitat se'n van rebre \$559 i dels \$1.108 del Ministeri, \$330. Queda pendent de cobrar de la Generalitat subvencions atorgades el 2014 (\$2.827 i \$2.016). El balanç negatiu del 2015 és, doncs, de \$1.468.

A començaments de mes el Pere Garriga va enviar per correu la sol·licitud de renovació de quotes de soci del 2016. Fins al moment han renovat 26 socis i s'han ingressat \$626, incloent-hi donatius. El Pere reparteix el resum de les quotes que els socis han renovat fins al moment. Han renovat en el 2016, 32 socis i pagat \$741 en quotes i donatius.

Es proposa que es torni a enviar un recordatori de pagament de quotes després de l'Aplec de Primavera i també que s'envii a tothom més endavant.

La Laia Vicens Fusté que va fer la Festa dels panells a casa seva, ha presentat a la tresorera del Casal la factura de les despeses del ingredients del taller/cuina de panells que es va fer per als nens del Cau. Es dona el vist-i-plau per a pagar-la.

Presentació pel·lícula 13 dies d'octubre

Aquesta és una pel·lícula sobre Lluís Companys que ens ha ofert la Generalitat.

Es proposen dos llocs per a presentar la pel·lícula: el local social del barri residencial on viu la Montse Jason, o un magatzem que coneix el Marius Cucurny. Es decideix presentar la pel·lícula al local social on viu la Montse en què fa uns anys es va celebrar una altra activitat del Casal amb èxit. S'acorda fer-ho el 15 de maig. Cal saber els detalls de com es passarà la pel·lícula, el projector, la pantalla (si és necessari), etc. L'Anna Torrents i la Montse coordinaran.

S'ha d'organitzar també si s'oferirà quelcom per menjar i el cost de l'entrada.

Butlletí 92

El Pere reparteix l'esborrany del Butlletí 93. Ja quasi està a punt. La seva publicació va endarrerida. Es volia enviar a començaments d'any.

El Pere explica que el Casal ja no rep, com en anys anteriors, butlletins d'altres casals d'arreu del món. La majoria dels casals, si és que publiquen un butlletí, l'envien per internet o el pengen al seu web. Potser el Casal hauria de fer el mateix.

Es proposa que es preguntin als socis si volen rebre el Butlletí imprès o per internet. Es proposa també que la Sílvia Comasòlivas sigui la correctora del Butlletí.

L'Ornella, que és l'editora en cap del Butlletí, està molt ocupada amb la feina i necessita ajuda en la preparació i maquetació del Butlletí. Cal buscar qui.

Cal buscar també entitats/persones que vulguin posar anuncis al Butlletí. La Montse Jason proposa demanar-ho a empreses catalanes que fan negoci a Califòrnia.

Magatzem

El lloguer del magatzem del Casal costa més de \$100 al mes de lloguer a Extra Space Storage. Aquest magatzem té l'avantatge d'estar gairebé al costat de Rancho Dominguez.

Es proposa estudiar l'alternativa d'instal·lar

una caseta prefabricada, com les que es venen a Home Depot. Depenent de la mida poden costar entre \$600 i \$2.000, que inclou transport i instal·lació. El Pere diu que té un espai sota la terrassa de casa seva que podria usar-se per a aquesta finalitat. El lloc ja té un terra de ciment.

S'acorda que el Pere envii fotos i les dimensions d'aquest espai al Consell. També s'acorda fer una neteja del que es guarda actualment en el magatzem i que ja no s'utilitza. Això es podria fer després de la reunió de Consell del mes de març.

El transport de les paelles, estris, begudes, menjar, etc. que s'hi guardarien es faria llogant una furgoneta. Hi ha mitja hora de cotxe des de casa del Pere al Rancho.

Correspondència

L'Artur Lara ha escrit a la Carme Roig i al Pere Garriga per e-mail demant posar un anunci al Butlletí per a vendre les seves pintures sobre temes catalans. També demana si es poden llogar les paelles grans del Casal dels aplecs per a una Feria d'Abril a Los Alamitos.

S'acorda que pot posar un anunci al butlletí al preu anunciat dels anuncis (1/2 pàgina \$100, 1/4 pàgina \$50). Pel que fa a vendre les seves pintures a l'Aplec es proposa que en cas de venda faci un donatiu al Casal.

S'acorda també que les paelles no es lloguen, especialment tenint en compte que l'Aplec de Primavera és també a l'Abril.

Eleccions

Les eleccions es faran després de l'Aplec de Primavera. Durant l'aplec es farà propaganda per buscar socis que es vulguin presentar als càrrecs.

Propera reunió

La propera reunió de Consell serà el segon diumenge dia 13 març. L'Eli ha dit que es podria fer a casa seva.

ACTES
Acta Reunió Consell del Casal**Diumenge, 13 de Març de 2016****11 am a casa l'Eli de Val, Buena Park****Assistents:** Eli de Val, Màrius, Norma, Montse i Anna Torrents.**Ordre del dia:**

Caseta/Magatzem: Hi ha dues opcions amb mides lleugerament diferents. En Pere Garriga ha de confirmar quina és la caseta més adequada per l'espai disponible que hi ha a casa seva.

HomeDepot: 7'3"Wx7'3"Dx7'8"H

Big Max Storage per \$649.

Costco: 8Wx7.5D

Storage Shed per \$700

Aplec: Es farà el proper 24 d'Abril.

Els cuiners seran l'Ignasi Mas i en Joan Mauri.

La Montse farà la comanda del menjar i l'Anna Torrents anirà a buscar-lo.

L'inventari es farà durant la propera reunió que tindrà lloc al magatzem el dia 10 d'abril.

L'Ornella enviarà l'anunci de l'aplec al Quim Vallvé.

Butlletí: Està previst que l'Ornella deixi de ser l'editora del Butlletí i que a partir d'ara se n'encarregui la Sílvia Comasòlivas. Falta confirmació de la Sílvia encara.

Pel·lícula 13 dies d'Octubre: es farà el dia 15 de Maig a les 11 del matí.

- Lloc: Seaside Village Club House, 7836 Admiral Ln, Huntington Beach, CA 92648.

- La pel·lícula es passarà en versió original subtitulada en anglès.

- L'Ornella farà els cartells i díptics que inclouran una sinopsi de la pel·lícula.

- Caldria tenir els díptics de propaganda acabats per a l'aplec i aprofitar l'avinentsa per fer-ne difusió. Cal fer difusió i propaganda a UCI i UCLA i Fullerton State University.

Propera reunió: Dia 10 d'Abril a les 10 del matí al Magatzem del Casal. Es farà l'inventari per a l'Aplec de Primavera i neteja de les coses del Casal que ja no es fan servir per tal de minimitzar les possessions del Casal.

Acta Reunió de Consell**10 abril 2016**

El diumenge dia 10 d'abril ens vam reunir al magatzem del Casal. Vam fer inventari, i vam llençar algunes coses i d'altres, com ara llibres, capgrossos, material per a treballs manuals per a la gent del CAU, ho portarem a l'Aplec i es distribuirà o es llençarà. També es va decidir de fer una donació de llibres a la Universitat de Chapman.

Els assistents varen ser: Anna Torrents, Norma Vargas, Montse Jason i Carme Roig.

Després vam continuar la reunió al restaurant Chipotle.

Es va fer la distribució de feines per al dia de l'Aplec i els responsables per fer les compres necessàries.

Es va parlar de qui faria la paella. L'Ignasi Mas i en Joan M. Mauri. S'ha de preguntar si faran el sofregit allí mateix o a casa.

La demostració de cuina anirà a càrrec de la Montse Jason. Farà sopa d'all.

Les tapes necessiten alguna persona que estigui amb els estudiants. S'ha de preguntar si l'Ornella ho pot fer.

La Montse portarà els regals per a la rifa.

La Carme ja havia encarregat el pernil a La Española.

Es compraran roses per regalar a totes les dones.

Qui farà la llegenda? S'ha de preguntar si els nens del Cau ho faran.

Es parla de llegir algun poema i fer un concurs de dibuixos de Sant Jordi i el drac.

S'ha d'avisar els becaris i també enviar les seves tasques.

També es va parlar de la pel·lícula 13 dies d'octubre. Es passarà al Community Center on viu la Montse Jason, a Huntington Beach.

Es van fer algunes modificacions al programa. Es farà propaganda i es repartirà el programa el dia de l'Aplec.

Després de passar la pel·lícula es servirà una mica de pisolabis.

També es faran còpies per repartir sobre la celebració de Sant Jordi a UCLA el dia 25.

Es fa llista de coses que cal comprar i els responsables de comprar-les.

ACTIVITATS

Aplec de primavera/Sant Jordi per Carne Roig

El dia 24 d'abril el parc del Rancho Dominguez es va omplir de gent. Gent de totes les edats. Gent més gran, gent més jove i molts nens de totes les edats també. Per a la canalla, (i també per als grans) el Rancho és com un paradís. Els nens poden córrer i jugar lliurement dintre l'extens i segur recinte.

Com sempre, el matí va començar anant al magatzem a buscar tots els estris que es necessiten pel dia. Els becaris Balsells van ser una gran ajuda, no només per portar les coses d'un lloc a l'altre, sinó també per fer la neteja i muntatge de les paelleres, equip de música, bar, tapes, demostració culinària, tallers per a la canalla, etc. L'equip Joan M. Mauri i Ignasi Mas van encarregar-se de fer la paella amb l'ajuda indispensable de tots els estudiants. Molt bona feina Joan! Va sortir boníssima!

La demostració culinària va anar a càrrec de la Montse Jason-Franch que ens va delectar amb una bona sopa d'all. Mentre esperàvem la paella, vam poder anar fent tapes de formatge i embotit i degustar una molt bona i refrescant sangria. En una altra punta del parc, l'Estrella Ciscar i la Montse Rejos es van encarregar de les activitats infantils. Aquesta vegada, activitats referents a Sant Jordi.

Després del dinar hi havia cafè i postres i per fer baixar la panxa, alguns més atrevits vam ballar algunes sardanes. Vam acabar el dia amb la famosa rifa d'un pernil i molts altres regalets.

Spring Picnic 2016

On April 24th the Dominguez Ranch Park was a great place to be. Casal was celebrating the annual Spring Picnic and the festivity of "Sant Jordi". People of all ages, from older to middle age and very young came to celebrate. For the younger ones (as well as for the older ones) the beautiful gardens are like being in paradise. Children can run and play freely around the extensive and safe park.

As usual, the day begun going to the storage and gathering everything necessary for the day. The Balsells fellowship was of great help, not only to carry all the utensils but also with the cleaning and the setting up of the kitchen, music sound, the bar and "tapes" as well as the culinary demonstration table and the children activities table. The team Joan M. Mauri and Ignasi Mas were the ones in charge of the making the "paella" with the great help of all the Balsells students. Great job Chef Mauri! Very tasty paella.

Montse Jason-Franch was in charge of the culinary demonstration. This time was delicious stinking garlic soup! And while we were waiting for the paella, we all had a chance to have some "tapes" with cheese, cold cuts and olives and a very refreshing sangria.

At another corner of the park, Estrella Ciscar and Montse Rejos were in charge of the children activities. This time the activities revolved around "Saint George and the dragon".

After lunch, there was coffee and sweets and some brave ones danced a few "sardanes" as well.

The day ended with a great raffle with lots of prizes. The first prize was a whole cured ham!

See you in the fall. September 18 for the Fall Picnic. See you then!

ACTIVITATS

Pel·lícula 13 dies d'octubre

Per Montserrat Jason i Franch

Membres del Casal dels Catalans ens vàrem reunir el 15 de maig a la sala de conferències de la urbanització on visc per fer homenatge al president Lluís Companys en el 75è aniversari del seu afusellament amb la projecció de la pel·lícula 13 dies d'octubre.

Després vam fer un pica-pica molt bo acompanyat d'un bon cava brut nature.

Anècdota:

Després de veure la pel·lícula de la vida de Lluís Companys i pensant-hi detingudament, em varen venir al cap records del que la mare m'havia explicat sobre la meua família durant la Guerra Civil espanyola. Tot i que, evidentment, jo encara no havia nascut, sé una bona anècdota sobre la Guerra Civil que va implicar directament la meua família: L'avi per part de mare, la mateixa que em va explicar tot això; nascut a Margalef, comarca del Priorat, va marxar de casa als dotze anys i va anar caminant fins a Barcelona, on es buscà la vida en una fleca i, a base de treballar i estalviar, va aconseguir fer fortuna obrint fleques, pastisseries i fins i tot un restaurant a la ciutat comtal.

Va tornar a Margalef per casar-se amb qui seria la meua àvia i es va fer construir un xalet a l'entrada del poble. Fou el primer xalet de Margalef. Amb l'arribada de la guerra però, la

cosa es va posar molt malament per als seus interessos. El comunista president "Tito" de l'antiga Iugoslàvia en veure aquell preciós xalet i la seva posició estratègica al camp de batalla, va convertir-lo en el seu quarter general i un dels punts de comandament més importants del bàndol republicà durant els primers compassos de la guerra.

Els avis ho van passar francament malament i, tot i que no van ser expulsats de casa seva, varen viure amb gran tensió d'ocupació. A més van ser maltractats i vexats pel simple fet de tenir cert poder adquisitiu.

Movie "13 Days in October"

by Montserrat Jason i Franch

On May 15 members of Casal dels Catalans gathered in the meeting room of the community where I live in tribute to President Lluís Companys on the 75th anniversary of his death before a firing squad. We showed the movie: "13 Days in October". After that we served some delicious finger food accompanied by an excellent Cava Brut Nature.

Anecdote:

After seeing the movie about the life of Lluís Companys and reflecting on it carefully, memories came to mind of stories my mother had told me about the family during the Spanish Civil War. Though evidently I was not yet born I have a good anecdote on the Civil War that involved my family directly. It's about my grandfather on the side of my mother, as told by her. He was born in Margalef, in the county of Priorat, and left home at 12 and walked to Barcelona where he found a job working for a bread shop and, after working and saving, was able to open his own bakery shop and making a fortune selling pastries and eventually even opening a restaurant in Barcelona.

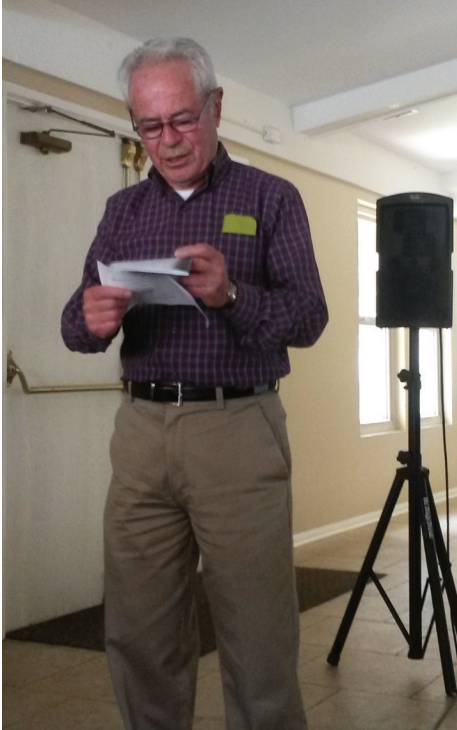
He returned to Margalef to get married to the person who was to become my grandmother and had a nice villa built at the entrance to the town. It was the first villa ever built in Margalef. With the advent of the Civil War things got very bad for my grandfather. The communist president Tito of old Yugoslavia, who was fighting in Spain, upon seeing that beautiful villa and considering its excellent strategic location on a battle that was being fought in the surrounding area, decided to make it his general quarters and one of the most important command points of the republican army during the first period of the war.

My grandparents frankly suffered very much and, though they were not expelled from the their home, they lived under great stress during the occupation. They were ill-treated and harassed only because of the simple fact of having the means to acquire things.

ACTIVITATS

CAU la meinada

Per Estrella Ciscar

El CAU es reuneix normalment el primer dissabte de cada mes a casa d'un membre del grup, i anem fent tornos entre tots. La persona a qui li toca organitzar el CAU és l'encarregada de fer l'activitat cultural per als nens i recordar-li-ho a tothom. Normalment, les activitats estan relacionades amb alguna festa o tradició del mes o l'època de l'any en què estem, i han anat variant, segons els nostres nens han anat creixent. Algunes de les activitats que hem fet són: a la tardor hem celebrat tradicions de la terra, plantant llavors i llegint contes, per exemple, explicant d'on ve el raïm; hem fet manualitats i cançons de la castanyera i de Nadal; per Sant Jordi els nens han fet punts de llibre, roses de paper, han escoltat contes, i ara que són més grans, fins i tot han escrit les primeres paraules en català i fet llibrets pintant el drac i Sant Jordi. A més de les tradicions de Catalunya, també hem celebrat tradicions típiques del País Valencià, fent la mocaorà el 9 d'octubre, pintant ninots i fent minimascletades "a prova de nens" per a les Falles, i per Pasqua, les mones típiques de València.

La trobada de famílies no gira únicament al voltant de l'activitat cultural que fem, sinó també al fet que els nostres nens escolten parlar català més enllà del pare i/o la mare, de manera que s'habituen a parlar amb altres adults i nens durant tot l'any. És a més una reunió social, tant per al nens com per als adults, en la qual solem dinar tots junts (fem un potluck), i fem tertúlia mentre els nens continuen jugant.

CHILDREN'S CLUB

by Estrella Ciscar

The Catalan Children's Club meets once a month at one of the participant's home. We take turns organizing the cultural activities. Usually, the family hosting is the one in charge for the monthly activity. That family is also in charge to send a reminder about the date and time. Usually we meet the first Saturday of the month at 10:00 AM. The workshops are usually related to the season or any monthly activity or tradition. Of course, we modify the activities according to the age of the children. During the Fall months we do activities related to the seasons of Autumn and early Winter. We do activities related to the harvest season, we read books about the life cycle of plants. We learn about grapes and other fruits and trees. We learn songs about "La Castanyera" (The Chestnut Lady) in November and Christmas songs in December.

In April we celebrate "Sant Jordi", a very typical Catalan tradition. Children learn about the Saint George's Legend and do some activities related to it. Paper red roses, bookmarks... Children are growing and so, some of the activities are getting better. Children have started to write some Catalan words and started illustrating their book, drawing and coloring about "Sant Jordi" and the dragon.

Since the group has families from different parts of Catalonia and Valencia, children have learned about some typical Valencian traditions as well. For example; the "macaora" on October 9th, painted papier Mache dolls, also "masclatades" a kind of pyrotechnic which is child proof during "Les Falles", in the month of March. During Easter, children decorate typical Valencian "mones" or Easter cakes.

These monthly meetings are not only about the monthly cultural activity but also that all the children can listen to the adults (other than their father and/or mother) speak the language and so little by little the children get used to the language being spoken.

It is also a social reunion, not only for the children but also for the adults as well. We usually have a potluck and we eat and socialize while the children continue playing.

Estrella Ciscar

RECEPTA

SOPA D'ALVOCAT I POLLASTRE

Per Carme Roig

Per a 4 persones

Ingredients:

- 2 pits de pollastre
- 3 culleretes d'oli d'oliva (dividit)
- Sal i pebre acabat de moldre si és possible
- 1 ½ tasses de cebes verdes ben picades
- 1 cullereta d'all ben picat
- 1 tomàquet tallat a daus
- 3 (14.5 unces) de brou de pollastre
- 1/8 cullereta de comí
- 1 cullereta de sal grossa
- 2 alvocats tallats a dauets
- ½ tassa de coriandre (cilantro) picat molt fi
- Rodanxes de llimona

Preparació

1 Assaoneu el pollastre amb sal i pebre. En una paella gran escalfeu 1 culleradeta d'oli d'oliva a temperatura mitjana/alta. Afegiu el pollastre quan l'oli sigui calent i abaixeu la temperatura a mig foc. Tapeu la paella fins que el pollastre sigui cuit.

Esmicoleu el pollastre i cobriu-lo amb paper d'alumini per mantenir-lo calent i poseu-lo a banda.

2 En una cassola, escalfeu la resta de l'oli (2 culleradetes)

3 Quan sigui calent l'oli, hi afegiu les cebes verdes i l'all. Remeneu-ho bé,

que no es cremin durant 2 minuts més o menys.

4 Afegiu-hi el tomàquet.

Remeneu-ho bé tot un altre minut fins que quedi tovet.

5 Afegiu el brou de pollastre, comí, i sal a la cassola.

6 Remeneu bé fins que comenci a bullir.

7 Tapeu la cassola i deixeu coure a foc lent durant 15 – 20 minuts

8 Agafeu els plats de sopa o bols i els ompliu amb el pollastre esmicolat, l'avocat tallat a daus, les cebes verdes (de la resta que s'havia guardat) i el coriandre.

Finalment afegiu el brou a cada plat o bol.

Serviu la sopa amb rodanxes de llimona o llima.

Assaboriu aquesta deliciosa i sana sopa!

Chicken Avocado Soup

Serving size: 4 bowls

Ingredients:

2 chicken breasts

3 teaspoons of olive oil, divided

Salt and freshly ground pepper to taste

1 ½ cups of green onions, finely chopped, divided

1 teaspoon minced garlic

1 tomato, diced

3 - 14.5oz chicken broth

1/8 teaspoon cumin

1 teaspoon course salt

2 avocados, diced

½ cup cilantro, finely chopped

Lime wedges

3 Add the 1 cup chopped green onions and minced garlic to pot; sauté about 2 minutes.

4 Add diced tomato; sauté 1 minute, until soft.

5 Add chicken broth, cumin, and salt to pot.

6 Stir well and bring to a boil.

7 cover pot and simmer on low for 15 to 20 minutes.

8 Layering in separate bowls; Fill each bowl with shredded chicken, diced avocado, chopped green onions (from remaining ½ cup), and cilantro. Next, ladle the chicken broth onto the layered chicken in each bowl. Serve each bowl with a lime wedge.

Enjoy the delicious and healthy soup!

Preparation

1 Season chicken with salt and pepper. In a large skillet over medium-high, heat 1 teaspoon of the olive oil. Add chicken to the heated skillet and lower temperature to medium, cover pan and grill chicken until internal temperature reaches 165 degrees F. Shred chicken and cover with foil to keep warm, then set aside.

2 In a dutch oven or equivalent, heat the remaining 2 teaspoons of oil over medium heat until hot.

ARTICLE

DINAR DELS BECARIS BALSELLS A BARCELONA

Per Pere Garriga

La tarda del 10 de juliol es va celebrar el dinar dels becaris Balsells a l'hotel Avenida Palace a la Gran Via de les Corts Catalanes de Barcelona. Va ser una festa molt lluïda a la qual van assistir-hi uns 130 becaris, gairebé tots els joves catalans que des de 1996 han estat guardonats amb aquesta beca per a estudiar un màster a les universitats de University of California Irvine (UCI), University of Colorado Boulder, University of Colorado Colorado Springs i més recentment a la University of California Davis.

A més del Pere Balsells acompanyat de la Joan Bernard, van assistir-hi diferents autoritats de la Generalitat, entre ells l'exconseller d'Economia, Andreu Mas-Colell; el director d'Economia i Recerca, Francesc Subirada; i Angela Bàguena, la responsable de la tramitació de les beques Balsells a la Generalitat. També hi van assistir diversos professors i degans de les universitats.

El mestre de cerimònies va ser Roger Rangel, el director de les beques Balsells i professor de la UCI. El Sergi de Miguel, el primer becarí Balsells, i el Miquel Huguet van fer presentacions. El Miquel va explicar que tot i no ser un becarí Balsells (estudiava informàtica a la UCLA en els anys 80) es considerava un protobecari, un model del qui en Pere Balsells en faria referència quan va establir amb l'ajuda de la Generalitat les beques que porten el seu nom. En la seva presentació el Miquel va mostrar fotos de la seva col·laboració amb el Casal en la seva primera època. Assegut a la nostra taula també hi havia en Jordi Quintana i la seva esposa Carme Verdaguer, exemples també dels protobecaris Balsells.

El becaris van col·laborar per regalar al Pere una samarreta del Barça amb el Pete de número 1. També una molt original pintura al·legòrica d'un catamarà navegant entre Catalunya i Califòrnia amb els noms dels becaris inscrits en les ones.

Pere Garriga

Foto de Pere Balsells amb els becaris amb la samarreta del Barça i el quadre del catamaran Balsells.

El Pere Balsells dirigint unes paraules als seus becaris.

Pere Balsells amb els dos primers Becaris Balsells: Sergi de Miguel i Jose-Miguel Pulido

La samarreta del Barça amb el número 1 Pete sota l'original quadre alegòric.

Quatre becaris, d'esquerra a dreta: Josep Ma. Soler (Sule), Julius Klein, Albert Mercade, Francesc (Cesc) Serras.

BALSELLS FELLOWS DINNER IN BARCELONA

The Balsells Fellows Dinner took place the afternoon of July 10 at the Hotel Avenida Palace located on Barcelona's Gran Via. It was a very nice affair held in the hotel's spacious banquet room. Over 130 Balsells Fellows attended, which was nearly all of the young Catalan students that have been awarded this fellowship since 1996 to study for a Master's Degree at either the University of California at Irvine, the University of Colorado at Boulder, the University of Colorado at Colorado Springs, and more recently at the University of California at Davis.

In attendance, in addition to Pete Balsells, accompanied by Joan Bernard, were several members of the Catalan government, among them the ex-secretary of finance Andrew Mas-Colell, the director of research and economy Francesc Subirada and Angela Báguena, the officer responsible for the directing the fellowship at La Generalitat. In addition several deans and university professors were in attendance.

Roger Rangel, the director of the Balsells Fellowship and engineering professor at UCI was the master of ceremonies. Sergi de Miguel, the first Balsells Fellow, and Miquel Huguet made presentations. Miquel explained that though he was not a Balsells Fellow (he was studying computer technology at UCLA in the 80s) he could be considered a proto-Balsells Fellow, a model Pete Balsells would refer to when negotiating Generalitat's collaboration in the fellowship which is named after him. In the course of Miquel's presentation he showed pictures of how he collaborated with Casal during its founding phase. Sitting at our table were Jordi Quintana and his wife Carme Verdaguer, models also of Balsells proto-fellows.

The fellows presented Pete with a Barça uniform top with Pete's name and #1 on its back. He was also given a very creative alegorical painting by Març Rabal evoking the fellows' journey from Catalonia to California. The boat is a catamaran with Bal Seal's logo on the sail and Balsells name on its side. The waves have the names of the of the fellows. The name at the California shore is Roger Rangel's.

Pere Garriga

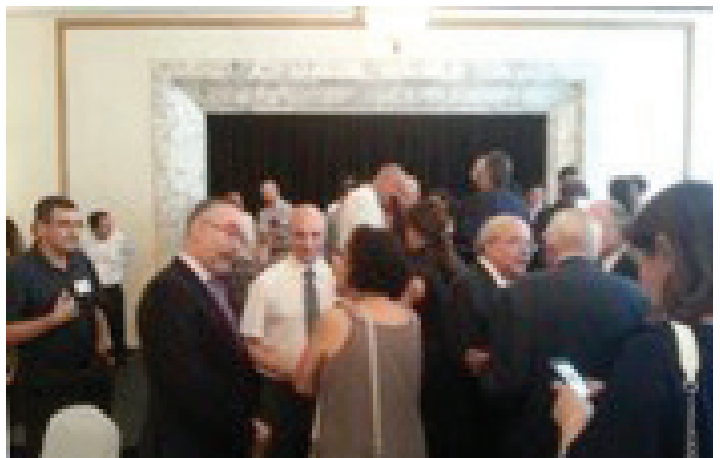
Aspecte de la sala del dinar de becaris del Avenida Palace

The painting by Març Rabal evokes the journey from Catalonia to California. The boat is the traditional pati. The waves have the name of the fellows and Roger Ranghel, Balsells Fellows UCI Director, right at the shore in California, as if waiting for them. The Bal Seal logo is on the sail and the boat's name is Balsells.

Una de les taules de becaris Balsells del dinar

ARTICLE

BARCELONA - QUÈ SE'N DESPRÈN D'UN NOM?

traduït per Anna Torrents

El títol era prometedor. Qualsevol esperaria que una obra de teatre del segle vint-i-u que porta el nom i transcorre a la capital de Catalunya incorporés, sens dubte, les qüestions socials i polítiques contemporànies catalanes: identitat cultural, autonomia lingüística, la lluita per l'Estat propi. Fins i tot que podria tenir en compte l'abast èpic que implica el seu títol i fer ús de la història del seu homònim assetjat per ajudar a explicar la trama. A més a més, i per ostensible que fos la trama de l'obra, qualsevol esperaria que Catalunya hi jugaria algun paper.

Malauradament, Barcelona, que va es va estrenar aquest any al Geffen Playhouse de Los Angeles, va decebre totes les expectatives. Catalunya va ésser virtualment absent durant els 90 minuts de l'obra; un duet sobre una nit boja entre una neuròtica americana d'uns vint anys, de vacances celebrant el seu comiat de soltera, i un antiamericà espanyol de Madrid de mitjana edat que estava de visita a l'apartament de la seva filla morta, on transcorre l'obra. De fet, Barcelona és totalment irrellevant en la història, tant, que quan finalment surt el sol després d'una llarga nit de diàleg desencisat sobre relacions personals, la política exterior americana, la guerra de l'Iraq i els atacs de l'11 de Març, en què se'ns revela que va morir la filla del protagonista, apareix una còmica i pintoresca vista de la Sagrada Família a través de la finestra de l'apartament per recordar al públic on té lloc aquesta desventurada producció.

En aquest punt, un té la impressió que l'obra deu ser vagament biogràfica, que algú va tenir una aventura amb algun estranger espanyol durant un viatge a Barcelona i que l'escriptora de l'obra, Bess Wohl, va enregistrar-ho, potser creant la història de rerefons de la filla assassinada per dramatitzar la relació dels protagonistes. Almenys això explicaria perquè l'obra té lloc a Barcelona, encara que no es pot excusar la Wohl, de la manca d'ironia a l'hora de situar a Catalunya la crítica de l'hegemonia nord-americana per un espanyol. Però independentment del motiu exacte de l'obra, utilitzar el nom de la capital catalana com a títol d'una obra que podria haver tingut lloc en qualsevol altra ciutat del món és inexplicable. El públic espera i es mereix més de Barcelona.

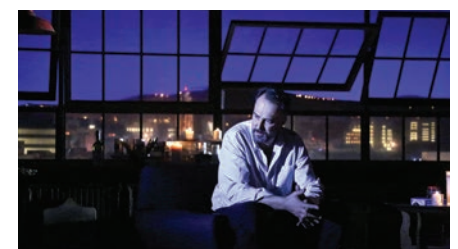
BARCELONA - What's In A Name?

By Jared Hammad

The title was promising. A twenty-first century play named after and set in the capital of Catalonia would no doubt incorporate contemporary Catalan social and political issues: cultural identity, linguistic autonomy, the struggle for statehood. It might even embrace the epic scope implied by its title and enlist the history of its beleaguered namesake to help tell its story. To be sure, whatever the play's ostensible plot, the audience could expect that Catalonia would have a role.

Unfortunately, Barcelona, which made its west coast premiere this year at the Geffen Playhouse in Los Angeles, failed to meet this expectation. Catalonia was virtually absent from the 90-minute two-hander about a one-night stand between a neurotic 20-something American woman on her bachelorette vacation and an older anti-American Spanish man from Madrid visiting his deceased daughter's apartment, where the entire play takes place. In fact, Barcelona itself is hardly relevant to the story, so much so that when the sun finally rises after a ponderously long night of uninspired dialogue on relationships, American foreign policy, the Iraq war and the 4/11 attack which, it is revealed, took the life of the man's daughter, a comically picturesque view of the Sagrada Família comes into focus through the apartment window as if to remind the audience where this hapless production is set.

At this point, one gets the distinct impression that the play may be loosely biographical, that someone had some such encounter with a Spanish stranger on a trip to Barcelona and that the playwright, Bess Wohl, recorded it, perhaps creating for her character the back-story of a murdered daughter to dramatize his relationship with the younger woman. At least this would explain why the play is set in Barcelona, even if it doesn't excuse Wohl for missing the irony of staging in Catalonia a Spaniard's critique of American hegemony. But whatever the precise reason for the setting, to name a play after the Catalan capital that could take place virtually anywhere is inexplicable. The audience expects, and deserves more from Barcelona.

ARTICLE

SANT JORDI A UCLA

per Gemma Repiso i Puigdelliura

L'Any Llull arriba a UCLA amb motiu de la celebració de Sant Jordi.

En el marc de la celebració de Sant Jordi al departament d'Espanyol i Portuguès de la University of California Los Angeles, dilluns 25 d'abril a la tarda, vam commemorar el 700è aniversari de la mort del filòsof i escriptor Ramon Llull. L'acte, que va aplegar una trentena de persones, va comptar amb les ponències del professor de literatura medieval Dr. John Dagenais de la Universitat de Califòrnia Los Angeles (UCLA), i el professor de filosofia Dr. Brad Stone i degà d'Estudis Afroamericans (African American Studies) de Loyola Marymount University.

La vetllada s'iniciava amb una breu introducció a la tradició de Sant Jordi, en què la lectora de català va explicar la llegenda i va animar els assistents a participar en un intercanvi de llibres i roses. A continuació, el Dr. John Dagenais va presentar la figura de Ramon Llull i va submergir els oients en un trajecte cap als esdeveniments cabdals de la vida i obra del pensador. Seguidament, vam comptar amb la ponència del professor convidat Dr. Brad Stone, que, de manera molt entenedora, va explorar la complexitat de l'Ars Lul·liana a partir d'aclaridores analogies.

L'obra lul·liana es va presentar a partir d'una lectura de traduccions de tres obres de Llull. El Dr. John Dagenais va llegir i comentar la seva traducció a l'anglès de *Doctrina Pueril*, que veurà la llum aviat a l'editorial Tamesis Books en un projecte en col·laboració amb l'editorial Barcino. L'estudiant graduat Paul Cella i la lectora Gemma Repiso van llegir el primer capítol del *Llibre de les bèsties*, que apareixerà publicat a la revista acadèmica *Pàrrafo*, i que ha estat traduït per Núria Dordal, Benjamin Burt, Tania Varela i Paul Cella. Per concloure, els alumnes de català, Kevin Mc Donald, Leyla Kim i Ethan Blank van recitar metàfores del *Llibre d'amic e amat* en català, anglès, portuguès i coreà.

La nota final de l'acte va ser el taller de pa amb tomàquet, en què els assistents van poder preparar ells mateixos el nostre plat típic més estès arreu. Les converses disteses en la part de la vetllada més informal van fer aflorar noves coneixences i amistats entre estudiants d'UCLA, membres de la comunitat catalana a Califòrnia i estudiants d'intercanvi d'universitats catalanes.

The Year of Llull comes to UCLA with the Celebration of St. Jordi

Within the setting of the celebration of St. Jordi the Department of Spanish and Portuguese of UCLA commemorated on the afternoon of April 25 the 700th anniversary of the death of the philosopher and author Ramon Llull. The act to which some 30 people gathered, included a talk by the professor of medieval literature Dr. John Dagenais of UCLA and the professor of philosophy Dr. Brad Stone and dean of African American Studies at Loyola Marymount University.

The session started with a brief introduction about the St. Jordi tradition by the lecturer of Catalan at UCLA in which she recounted the legend and encouraged those in attendance to exchange books and roses. Next Dr. Dagenais presented Ramon Llull and the highlights of the life and works of this person. Then we heard a talk by the invited professor Dr. Stone,

who in a very entertaining manner explored the complexities of the Ars Luliana from the standpoint of clarifying analogies.

*The Lulian Opus was presented through a reading of translations of three of Llull's works. Dr. Dagenais read and commented on the English version of *Doctrina Pueril*, which will soon be published by Tamesis Books in a project with the collaboration of Editorial Barcino. The graduate student Paul Cella and the lecturer Gemma Repiso read the first chapter of *Llibre de les Bèsties*, which will be published in the academic magazine *Pàrrafo*,*

*and which was translated by Núria Dordal, Benjamin Burt, Tania Varela and Paul Cella. At the end of the session the Catalan students Kevin McDonald, Leyla Kim and Ethan Bank recited metaphors from *Llibre d'amic e amat* in Catalan, English, Portuguese and Korean.*

To conclude, there was a Pa amb Tomàquet shop, which those in attendance were able to prepare their own typical Catalan dish of Bread and Tomato. The informal conversations taking during this period allowed for new acquaintances and friendships to be made among the students at UCLA, the Catalan community of California and exchange students from Catalan universities.

ARTICLE

LA LLENGUA CATALANA: LLENGUA ROMÀNICA I CULTA

per Joan Corominas

La llengua no és solament un instrument de comunicació: un sistema de signes arbitraris. A més d'això i per damunt d'això, és una meravellosa estructura de símbols que revela l'ànima dels pobles i el seu desenvolupament al llarg de la història. I en cada persona, la llengua-mare és el símbol de la seva ànima, de la seva personalitat. En conseqüència, la llengua pròpia és una qüestió de vida o mort. Així ho ha entès la forta personalitat del poble català.

La llengua és una branca del tronc romànic. Igual i pariona del castellà, del galaicoportuguès, del francès, de l'italià; és filla de la llengua llatina, la dels antics romans que conqueriren Ibèria. El que ocorregué és que els colonitzadors i els soldats, molts d'ells analfabets, parlaven un llatí degenerat, sermo rusticus; i en posarse en contacte amb les diferents llengües dels pobles conquerits s'anaren formant les llengües romàniques o neollatines. Aquestes llengües són avui vuit: el galaicoportuguès, el castellà, el català, el francès, el romanx, l'italià i el romanès.

Resulta difícil saber quina d'elles és la primera, o la més antiga. La llengua catalana comença a insinuar-se en els documents del segle VIII. Però en general, val a dir que les llengües neollatines s'afermen en el transcurs del segle X i XI.

De les llengües neollatines de la península Ibèrica les que s'acosten més són el galaicoportuguès i el català. Però el català té una remarcable proximitat amb l'occità, llengua actualment molt mal parada al sud de França. La semblança entre les dues, entre altres raons filològiques, és pel fet que fins els poetes catalans del segle XII i XIII usaven el provençal. Aquest fenomen històric fa que s'hagin equiparat les dues llengües i en temps de decadència, al principi de La Renaixença, s'hagi dit llemosí (de Limoges) al català. Bonaventura Carles Aribau en la seva Oda a la Pàtria escrivia: "que, fora de cantar en llengua llemosina...".

La llengua catalana és única. Malauradament, degut als avatars de la història, tan desafortunats des del Compromís de Casp, 1414, fins als anys de la postguerra del 36, s'han accentuat amb força les diferències dialectals de les diferents regions, posem per cas la diferència del català del Principat, del Regne de València o de les Balears. En l'Edat Mitjana els estrangers donaven el nom de catalans als mallorquins i valencians. En català escrigué Ramon Llull de Mallorca, i en català escrigué la seva poesia Ausiàs March, valencià.

El català no és solament una llengua, sinó que és una llengua culta. Solament la ignorància acompanyada de la mala voluntat ha pogut fer dir a alguns que el català és un dialecte. Aleshores també ho seria el castellà o el francès. No així ho pensen

els veritables intel·lectuals i els filòlegs, també els castellans, que sempre han considerat el català com a llengua, veritable llengua. Que el català és una llengua culta en donen testimoni la gran producció literària al llarg de la història; la creació literària actual, que a Europa, tant Occidental com Oriental, i als Estats Units hi hagi universitats que ofereixin cursos de llengua, cultura i literatura catalana.

De les tres llengües neollatines peninsulars es considera el català la llengua-pont entre les peninsulars i les del grup francoprovençal.

El gran crític literari i bibliògraf, Don Marcelino Menéndez Pelayo, en

el discurs dirigit a la Reina amb motiu dels Jocs Florals de Barcelona deia en català:

"I aquí la teniu, Senyora, llansant de sos llabis lo doll de la paraula armoniosa y eterna. Es la mateixa parla arrogant que un dia ressonà per tots los contorns del Mediterrani: la que sentiren sotmesos l'Etna fumejant y la gentil serena del Pansílipo: la que feu estremir les ruines de la sagrada Acròpolis ateniense, y les afraus isardes de la Armenia: la llengua que com anell novial deixá'l Rey Conqueridor a Mallorca y a Valencia: la llengua en que dictaven ses lleis y escrivien ses gestes aquells gloriosos prínceps del Casal d'Aragó, qual corona reposa sobre'l front de vostre fill amigablement enlassada ab la corona d'Alfons lo Savi."

(Aquestes són les seves pròpies paraules).

Joan Corominas

Aquest article es va publicar en el Full Cultural Núm. 1 del Casal dels Catalans de Califòrnia l'abril de 1985.

CATALAN: A CULTURED ROMANCE LANGUAGE

Language is not just a means of communication: a system of arbitrary signs. In addition to this and above this, it is a marvelous structure of symbols that reveals the soul of the people and their development in the course of its history. And in every person, the mother tongue is the symbol of its soul, of its personality. As a consequence one's language is a matter of life or death. This has been well understood by the strong personality of the people of Catalonia.

Catalan is a branch of the Romance language tree. Just as in the case of Castilian, Galician, Portuguese, French and Italian it is the daughter of the Latin language, the language of the ancient Romans who conquered Iberia. What happened is that the colonizers and soldiers, many of which were illiterate, spoke a degenerate form of Latin, the sermo rusticus; and in making contact with the different tongues of the people they conquered the romance or neo-Latin languages were developed. Today there are mainly eight of these languages: Galician, Portuguese, Castilian, Catalan, French, Romanian, Italian and Romansh.

It is difficult to say which was the first to develop. We find Catalan insinuating itself in documents of the 8th Century. But in general we can say that the Neo-Latin languages secure themselves in the 10th and 11th Century.

The Neo-Latin languages that are most similar to one another on the Iberian Peninsula are Portuguese, Galician and Catalan. But Catalan has a more remarkable similarity with Occitan, a language in decline in Southern France. The reason for the similarity between these two languages, among others, is that during the 12th and 13th Centuries Catalan poets used Provençal in their works. This historical phenomenon has caused both languages to be made equivalent and during the time of Catalan decadence, at the start of the Renaissance, Catalan was called llemosí (from French Limoges). Bonaventura Carles Aribau (1798-1862) in his Ode to My Country wrote: "that, besides singing in the llemosian language..."

Catalan is a unique language. Unfortunately, due to the ups and downs of history, so unfortunate for Catalonia from the Cisp Compromise in 1414 to the post Civil War years of 1936, the dielectal differences have increased between its regions for instance between Catalonia, Valencia and the Balearic Islands. In the Middle Ages foreigners gave the name of Catalans to Mallorcans and Valencians. Catalan was the language in the Mallorcan Ramon Llull and the Valencian Ausiàs March wrote.

Catalan is not only a language, but it is a cultured language. Only ignorance and ill-will can have made some call Catalan a dialect. If that is the case, so is Castilian and French. Intellectuals and philologist have always considered Catalan to be a language, a true language. That Catalan is a cultured language is witnessed by its great literary production in the course of its long history, its current literary production and the fact that in both occidental and oriental Europe and in the United States universities offer courses in Catalan language, literature and culture.

Among the Neo-Latin peninsular languages Catalan is considered the bridging language to Franco-Provençal.

The great literary and bibliophile critic, Marcelino Menéndez Pelayo, said this about Catalan in the speech he addressed to the Queen at the opening of the Barcelona Jocs Florals in 1888:

"Here you have, my Lady, delivering from my lips this stream of harmonious and eternal words. The same arrogant words that echoed once around all the borders of the Mediterranean: the same that were heard by smoking Etna and the gentle tranquility of Pansilipo, which made ruins of Athens sacred Acropolis tremble, and the wild ravines of Armenia, the language which as an engagement ring the Conquering King James left in Mallorca and Valencia, the language in which laws were promulgated and heroic deeds were written by those glorious princes of the Crown of Aragon, the same crown that rests on the head of your son linked amicably with the crown of Alfonso the Wise."

(These were his words).

Joan Corominas

This article appeared in the Full Cultural No. 1 of Casal dels Catalans de Califòrnia of April 1985.

ACTIVITATS

2016

Festa de Nadal
4 desembre

ARTICLE
FEM MEMÒRIA

per Joan Comellas

Després d'un llarg temps allunyat dels butlletins del Casal dels Catalans de Califòrnia, intentaré reprendre algunes dates viscudes amb el Grup Dansaire Catalunya.

Recordarem que el dia 19 de setembre de 1997, el nostre grup actuava al St. Dominic Savio Catholic Church de Bellflower, amb tres danses: El Ballet de Déu, Sant Fariol i El Patatuf. La Sra. Daisy Majak ens va agrair l'actuació.

El dia 5 d'octubre també de 1997 era a l'Aplec de Tardor quan ballàrem El Ball Enrobat, El Patatuf, Corpus a Berga, i com de costum una sardana de germanor.

El dia 12 d'octubre del mateix any, actuàrem a les festes dels Aragonesos o sia la Virgen del Pilar, presentant-los El Patatuf, Ball Enrobat i La Tirotitaina, essent molt aplaudits pel públic assistent.

Per acabar us adjunto algunes fotografies dels diferents llocs on tinguérem la sort de poder demostrar les nostres danses, esperant que tot sigui per recordar aquell temps gloriós del nostre grup dansaire.

Let us not Forget

by Joan Comellas

After a period away from the Butlletí of Casal dels Catalans de California, I'll try to continue my recollections of some of the dates we lived together with the Grup Dansaire Catalunya. We'll recall today the 19th of September of 1997, when our dancing group performed at the St. Dominic Savio Catholic Church of Bellflower, with three dances: God's Ballet, Saint Fariol and the Patatuf. Mrs. Daisy Majak thanked us for our performance.

On the 5th of October of 1997 we danced at Casal's Aplec de Tardor: The Robed Dance, the Patatuf and Corpus at Berga. We also danced the customary Brotherly Sardana. On the 12th of October of the same year we danced at the Festival of Aragon, that is, Our Lady of the Pilar, with El Patatuf, the Robed Dance and the Tirotitaina. We received a big applause by those in attendance.

To end I am including a few photographs of different venues where we had the luck to show off our homeland dances, hoping with this to help recall those glory days of our Dancing Group

ARTICLE

PASSIÓ PEL VI. AMOR A CATALUNYA.

per Carla Gordillo

Aquest any ha sigut per mi un any de nous camins. Aquests últims mesos he viscut un veritable somni ple d'experiències engrescadores que m'han portat a les aules del departament d'Enologia de la Universitat Rovira i Virgili (URV) de Tarragona.

Com és que una noia que fa quatre dies va aprendre català ha anat a viure sis mesos a Catalunya per fer un curs de sommelier? Doncs la veritat és que sovint em pregunto el mateix i cada vegada més, m'adono de la bona fortuna i bons amics que han format part de la meva història.

Com alguns que em coneixeu sabeu, vaig començar a aprendre català el 2012 de cop i volta, motivada pel nostre primer viatge a Catalunya. A partir de llavors, el procés d'aprenentatge ha ocasionat un període de reflexió personal. La meva immersió en la cultura i història de Catalunya ha desvetllat el meu interès en àmbits que havia deixat de banda fa anys, com ara, llengua, cultura, el plaer de viatjar i conèixer gent nova, per centrar-me en coses "més pràctiques" del dia a dia. L'any passat, buscant un canvi d'aïres i un nou trajecte professional, vaig trobar un curs de sommelier professional a la URV i m'hi vaig inscriure. I pim pam, sis setmanes més tard, em vaig instal·lar a Tarragona!

Per què vi? Segons en Josep Pelegrín, el millor sommelier de Catalunya del 2014: «el vi és cultura, tradició, germanor, celebració, festa, família.» Hi estic totalment d'acord. Vaig llegir una vegada que un sommelier és un comunicador. Sobretot de cultura. Tant el vi com la cuina, és una manera d'entendre i d'apropar-se a una cultura. No cal dir que m'agrada gaudir d'un bon vi amb un bon àpat. Amb això ja n'hauria tingut prou per pujar a l'avió i anar a l'únic país del món on es pot fer un curs de sommelier en català. Però també hi ha un altre somni al darrere... I si pogués guanyar-me la vida fent alguna cosa que em permetés viatjar a les zones vitivinícoles de Catalunya i de Califòrnia, tractar amb gent que aprecia el vi i la gastronomia, parlar idiomes i conèixer altres cultures...? Seria fantàstic! Així, doncs, amb aquestes idees al cap i el suport del meu estimat marit, vaig decidir tirar pel dret i començar una nova etapa convenuejada que seria una experiència inoblidable i transformadora.

Set mesos més tard, amb mig curs complert (la segona meitat comença l'any que ve) us puc dir que tot el que he viscut a Tarragona ha sobrepassat les meves expectatives. Des del primer dia, quan em va venir a buscar la meva amiga Sònia a l'aeroport, fins a l'últim dia del curs, amb dos exàmens finals al matí i una classe de maridatge de vins i menjar a la tarda amb el president de l'Associació Catalana de Sommeliers, tot m'ha semblat com un somni que ha passat massa ràpid. Cada dilluns anava a classe amb vint-i-dos companys i apreníem de viticultura, enologia i geografia nacional espanyola. I tastàvem vins, és clar! Molts! Cada dilluns hi portàvem les sis copes que ens havien donat el primer dia de curs expressament per a aquesta tasca. I cada dilluns esmorzava dues vegades per poder donar l'abast al llarg del dia. Els altres dies aprofitava per fer una mica d'esport passejant per les platges de Tarragona i per conèixer la meva nova ciutat. L'Hugo, el meu marit, també hi va venir a la primavera i durant cinc setmanes vam visitar cellers de tot Catalunya des de la Terra Alta fins a l'Empordà. Una passada! He fet nous amics entre els companys

del curs, els amics dels seus amics, enòlegs i molta gent maca del món del vi català que he conegut a través de la Sònia, l'amiga que havia conegut dos anys abans per un web d'intercanvi lingüístic, amb qui l'Hugo i jo havíem quedat per dinar a Barcelona l'últim cop que vam anar a Catalunya. Doncs ja us podeu imaginar la sorpresa que vaig tenir quan em va explicar, el dia que em va venir a buscar a l'aeroport, al gener, que el seu marit és i ha sigut el president d'una de les denominacions d'origen de Catalunya durant els últims vuit anys! Com n'és de petit el món! No en tenia ni idea fins aquell moment. La Sònia i el Xavi m'han tractat com a família i em van convidar a tota mena d'actes vitivinícoles durant la meva estada des del principi. A casa seva l'Hugo i jo vam gaudir de la nostra primera calçotada, una experiència molt autèntica perquè vam treure els calçots del seu camp just abans de posar-los a la graella amb llenya dels seus ceps. Nyam! Nyam! Hi ha moltes més anècdotes que us podria explicar d'aquesta experiència divertida i única però m'estimaria més parlar-ne cara a cara amb un bon vi. Fins llavors!

PASSION FOR WINE. LOVE OF CATALUNYA.

by Carla Gordillo

This has been a year of forging new paths. These past few months have truly been a dream filled with incredible experiences that have taken me to the classrooms of the enology department of the Universitat Rovira i Virgili (URV) of Tarragona. How is it that someone who only recently learned Catalan ended up living in Catalunya for six months to take a sommelier course? Well, to be honest I often ask myself the same question. And every time I think about it, I become increasingly aware of the good fortune and good friends that have made my story possible.

As some of you know, I started learning Catalan in 2012 when our first trip to Catalunya sparked a sudden, unexpected interest. From that point forward, the learning process has triggered a period of personal reflection. My immersion in Catalan culture and history have rekindled an interest in pursuits that I'd neglected for years, like language, culture, travel and the joy of meeting new people, to focus on the more "practical" matters of daily life. Last year, ready for a new adventure and considering a major career change, I came across a professional sommelier course at the URV and enrolled. And just like that, six weeks later I moved to Tarragona!

So why wine? According to Josep Pelegrín, the Best Sommelier of Catalunya 2014, "wine is culture, tradition, brotherhood, celebration, holiday, family." I couldn't agree more. I once read that a sommelier is a communicator. Primarily of culture. Wine, like food, is a way to understand and experience a culture firsthand. It probably goes without saying that I enjoy a good glass of wine with a good meal. This fact alone would have been enough motivation to get on a plane and head to the only country in the world where you can find a sommelier class in Catalan. But another desire also played a role in my decision... What if I could actually earn a living doing something that would allow me to travel to the wine regions of Catalunya and California, to interact with people who love wine and gastronomy, to speak other languages and discover other cultures...? How great would that be?! So that's how, with these ideas in my head and the support of my wonderful husband,

ARTICLE

LES EXPERIÈNCIES D'UNA AMERICANA/
CATALANA A BARCELONA DURANT UN ANY

per Anna Preston-Roig

I decided to go for it and begin a new chapter convinced that it would prove to be an unforgettable and life-changing experience.

Seven months later, having completed the first half of the course (the second half begins next year) I can say that everything I've experienced in Tarragona has exceeded my expectations. From day one when my friend, Sonia, picked me up at the airport until the last day of class with two final exams in the morning and a wine pairing workshop in the afternoon taught by the president of the Catalan Association of Sommeliers, everything has seemed like a dream that happened in the blink of an eye. Every Monday, my 22 fellow students and I went to class to learn about viticulture, enology and Spanish geography. And we tasted wines, of course! Lots of them! Each Monday we would tote our personal set of six wine glasses given to us on the first day of class expressly for this purpose. And each Monday I would eat two breakfasts to ensure I had the stamina to make it to the end of the day. The rest of the week I made the most of my free time by doing a little hiking along the beaches of Tarragona and getting to know my new city. My husband, Hugo, came to visit during the spring and for five weeks we visited wineries all over Catalunya, from Terra Alta to Empordà. An awesome experience! I've made new friends among my classmates, their friends, winemakers and many wonderful people connected to the Catalan wine industry that I've met through Sonia, the friend I had met two years earlier through a language exchange website and who Hugo and I had met for lunch in Barcelona on our last trip to Catalunya. So you can imagine my surprise when she told me on our drive home from the airport in January that her husband is and has been the president of one of the denominations of origin of Catalunya for the last eight years! What a small world! I had no clue until that moment. Sonia and her husband, Xavi, have treated me like family and invited me to all sorts of wine events during my entire stay in Catalunya, starting with my very first weekend there. Hugo and I enjoyed our first calçotada at their home, an altogether authentic experience given that we pulled the calçots from the land surrounding their house minutes before putting them on the fire kindled with their grapevines. Yum! Yum! There are so many other great stories I could tell you about my Catalunya experience but I'd rather share them in person over a good bottle of wine. Until then!

Quan em vaig graduar de la universitat vaig decidir que aniria a viure a Barcelona durant un any i treballar ensenyant anglès a estrangers. Com que he anat a Catalunya cada any des que tenia mesos, Barcelona no era un lloc desconegut per mi. Coneixia la cultura i la llengua i també hi tinc amics que he anat fent durant els anys. Tot i amb això, volia anar-hi a viure durant una temporada més llarga que no solament de vacances per entendre millor d'on ve la meua mare. La família de la meua mare viu a la zona vinícola del Penedès, Vilafranca del Penedès (40 minuts al sud de Barcelona) així que Barcelona l'havia visitat diverses vegades però mai hi havia viscut. Em feia il·lusió de viure-hi.

Vaig arribar a l'agost, que vol dir que és temps de festes majors per tot arreu. Feia 10 anys que no havia estat a la de Vilafranca i va ser, una vegada més, una experiència fantàstica poder-ne ser part una altra vegada.

Al setembre vaig tenir la gran sort de trobar una feina en una acadèmia ensenyant anglès a nens de dilluns a dijous. El divendres de bon matí, ja era a l'aeroport d'El Prat per anar a visitar diferents ciutats d'Europa (12 països, 43 ciutats i més). Va ser fascinant. Vaig anar a Barcelona per enfortir la meua relació amb la família i amics però també volia algun repte. Volia tenir una experiència que em desafies físicament, mentalment i emocionalment. Vivint a Barcelona no només he après més de la cultura catalana i com és de diferent de la cultura americana, sinó que he après molt de mi mateixa.

Aquestes són algunes de les coses que he après aquest any que he viscut a Barcelona:

Comparant amb altres ciutats metropolitanes, Barcelona és una ciutat relaxada que va a un ritme més aviat lent.

L'ambient d'un dia normal a Barcelona és aquest: a les 9:30 del matí, es comencen a obrir les botigues, la gent va a esmorzar a un cafè/bar i demana un entrepà i una Estrella i després el cafè. Es treballa unes 2-3 hores més i les botigues tanquen durant 2 o 3 hores. La majoria de gent dina a casa, es torna a treballar una estona i cap allà a les 5 de la tarda, la gent més aviat jove o que ja ha plegat de treballar va a la plaça a trobar-se amb amics i fer una copeta, un cafè o un gelat. Després, cap a casa a sopar (amb un bon vinet) i a relaxar-se. He de dir que és un estil de vida al qual costa poc acostumar-s'hi.

El menjar és sempre molt fresc i sempre deliciós

Aquests últims anys el que es pot trobar per menjar és molt més diversificat que fa 10 anys. Ara pots trobar des d'un burrito a un gyro pràcticament al mateix carrer. De totes maneres hi ha alguna cosa que no ha canviat: la cuina catalana. Pa acabat de fer cada dia, formatges i pernils, deliciosa paella i peix fresc a diari.

La gent està en bona forma i saludable i sempre els veus a les terrasses fent la cervesa Estrella fresqueta

No estic fent broma quan dic que tothom a Barcelona té una gran bellesa i un aspecte físic fantàstic! Segurament deu ésser que tothom camina unes 7 milles (uns 11-12 kms.) cada dia anant i tornant de la feina, i anant de compres o a trobar-se amb algun amic. Les terrasses a fora dels bars són uns dels meus llocs preferits. Tothom seu molt

aprop de l'altre i gaudeixen d'estar a l'aire lliure i de tot el que tenen al seu voltant.

Sempre hi ha moltes activitats i coses a fer a la ciutat!

Passejades turístiques a peu, partits de voleibol, balls de diables per a qualsevol celebració, festes de barris, carrers... dies festius, festes a les terrasses dels edificis, concursos de bombolles, dies de visites gratuïtes als museus...! Sincerament, no vaig tenir un moment d'avorriment durant la meva estada.

Tot és molt barat!!! I trobar una feina de mestra per ensenyar anglès em va ser fàcil

El cost de viure a Barcelona és molt més econòmic que el de viure a qualsevol ciutat comparable als Estats Units. Després de fer un curs intensiu per treure'm el certificat de TFEL, vaig trobar feina de mestra d'anglès de seguida. És una feina ben pagada ja que els barcelonins volen realment millorar el seu anglès i quan es tracta d'una persona nativa, la feina no et falta.

Tot porta el seu temps a Barcelona. Molta paciència

No esperis que la cua que hi ha al supermercat vagi amb la rapidesa que tu voldries, o que el lampista vingui de seguida a arreglar el vàter. Tot porta el seu temps i necessites molta paciència (sobretot si véns de Califòrnia amb la idea que tot ho vols IMMEDIATAMENT!). Després d'aquest any a Barcelona, realment he après a viure més relaxadament a Califòrnia. He après a respirar profundament quan estic encallada a l'autopista 405 amb un trànsit que no es mou (en lloc de posar-me nerviosa o tocar la botzina per res)

Els barcelonins m'han ensenyat a viure més relaxadament i gaudir de cada moment.

També he après que la vida passa molt ràpid i que s'ha d'aprofitar i gaudir de cada moment

Els catalans (i espanyols que viuen a Catalunya) viuen una vida social molt intensa. No es troba una terrassa buida a Barcelona. Tothom busca l'estoneta per trobar-se amb els amics per fer un cafè o una cervesa. I això em porta a un altre punt, el menjar. La gent gaudeix del menjar, es prenen el temps necessari per assaborir-lo i sempre hi ha prou menjar. Mai marxaràs d'una festa amb l'estómac buit. Molta gent té la sort de poder anar a casa a dinar i també de descansar una estoneta abans de tornar a la feina. Això no se sap el que és a Amèrica. El més normal és que mengis davant un ordinador mentre continues treballant. És una de les coses que més m'ha impressionat. Prendre's el temps per només menjar i no menjar i treballar al mateix temps.

Aquesta cultura no té comparança amb cap altra. Els hi pot costar d'obrir-se i comunicar-se amb tu, però quan ho fan, tens un amic per a tota la vida. Estic enamorada de Catalunya i animo a tothom que hi pugui estar interessat d'anar-hi si més no, a visitar-la.

Us deixo l'adreça del meu blog per si el voleu visitar

<https://travellingspaniard.wordpress.com/>

Anna Preston-Roig

MY EXPERIENCE BEING AN AMERICAN/CATALAN LIVING IN BARCELONA FOR 1 YEAR

After college I decided that I wanted to move to Barcelona to travel and teach English for 1 year. Having gone to Barcelona every summer since I was a child it wasn't a place of unfamiliarity. I knew and understood the culture and language and had already established some Catalan friends there, however I wanted to experience living there for a longer amount of time to really get to understand where my mother came from. My family from Catalunya lives in a wine town called Vilafranca del Penedès (40 minutes outside of the city) so even though I was familiar from the occasional trip to Barcelona I had never really lived there and was excited to live in the city. When I first arrived, it was summer time, which meant Festa Major (a crazy month of festivities in the towns surrounding Barcelona. It had been 10 years since I had gone to celebrate these celebrations and it was amazing to be able to join in once again. Around September I was fortunate enough to find a great job teaching English to little children Monday-Thursday and when Friday came around, I was on the first flight to a different country in Europe (12 countries, 43 cities-ish & counting). It was fascinating! I went to Barcelona because I wanted to strengthen the relationship I had with my friends and family and I wanted an experience that would challenge me, physically, mentally & emotionally. Living in Barcelona not only taught me about the Catalan culture but also taught me so much about how different their culture is from the American culture. Most importantly, it taught me a lot about myself.

Here are a couple of things I learned in my year abroad:

Compared to other metropolitan cities, Barcelona is very slow-paced

The Barcelona vibe goes something like this: 9:30am start opening up shops, go to a café and order an Estrella and an entrapa (sandwich), work for a couple of hours, drink an espresso, close down shops for a couple of hours for lunch (siesta included), drink an espresso, open shops back up around 5pm, meet some friends at a plaza, go home, eat dinner (don't forget the wine), and relax. It's a very nice lifestyle, I must say.

The food is always so fresh and delicious!

In the past couple of years they have really started to get diverse with their food. Now you can find anything from a burrito to a gyro on the same block. However, there is one thing that hasn't change: the Catalan cuisine. Fresh bread every day, delicious cured ham and cheeses, yummy paella, and fresh seafood all the time.

The people are fit and healthy and are always enjoying a cold Estrella on the terraces

I'm not joking when I say every one in Barcelona is so beautiful! It must be the fact that everyone walks about 7 miles a day to and from work and other outings. The terraces outside of bars are my favorite because everyone sits close together and enjoys the beautiful outdoors.

There is always so so much going on in the city!

Free walking tours, volleyball games, els diables dancing around fire, festivals, holidays, rooftop parties, bubble blowing competitions, free museum days, etc! There was honestly never a dull moment in that city for me.

ARTICLE CANIGÓ

per Pere Garriga

It is very cheap!!!! And finding a job as an English teacher with little to no experience was very easy.

The cost of living in Barcelona is very good compared to America. As an English teacher you get paid very well because Barcelonians really want to work on their English so there is always an English job ready to be taken.

Things take time there

You can't always expect the line to move at lightning speed in the super market or that the plumber will immediately come fix your toilet. Things take time in Barcelona and it requires some patience (especially if your from California and have the "I WANT IT NOW!!" mindset). After experiencing this for a year I have really slowed down in my life back in California. I take a deep breath as I wait in bumper-to-bumper traffic on the 405 freeway (instead of honking my horn and getting angry). Barcelonians have taught me to not rush through anything, take a deep breath and enjoy the moment.

I also learned that your life is too short to not enjoy it.

Catalans (and the Spaniards living in Catalunya) really value their social life. You will never find an empty terrace in Barcelona because people take the time after work to meet with their friends for a coffee or beer. That brings me to my next point: Food. They love their food and value the moments spent around it. You will never leave a Catalan party on an empty stomach! When they work many of them get to go back to their homes during lunch break and get to relax for about an hour or so. In America now a days it's unheard of. You're often found stuffing your face at your desk so you can get your work done faster. It's not the case in Barcelona and it's a beautiful thing to have picked up on. Their culture is like no other and their communication with each other is alive and powerful. It may take them some time to open up but once they do, you will have a great friend for life. I love Catalunya and I encourage anyone who hasn't gone to go and visit Barcelona.

Here is my blog if you want to check it out

<https://travellingspaniard.wordpress.com/>

En els seus inicis, a mitjan 1980, el Casal tenia una biblioteca de llibres que guardàvem a la nostra seu de Zonal Ave, Los Angeles. Els llibres, en sa majoria, eren donatius dels socis. La Patricia Petherbridge, era la bibliotecaria i havia tingut cura de catalogar els llibres i incloure una cartolina en l'interior de cada llibre per a controlar els préstecs. La biblioteca era ambulat i apareixia a totes les festes i aplecs que s'organitzaven en aquella època. Aquesta activitat va funcionar per uns anys però a la llarga, per falta d'ús, es va perdre. Els llibres s'han acabat donant als socis. Als aplecs sempre tenim una taula amb llibres pels qui en vulguin prendre un o fer-ne donatiu.

Bé, tot això ve com a pròleg del Canigó que tenia guardat a la biblioteca de casa. Té el segell, el número (el 73) i la cartolina de l'antiga biblioteca del Casal. És una edició de l'any 1984 amb il·lustracions molt originals de Pilar Freixenet. Vaig estar buscant el llibre perquè, durant la meva estada a Barcelona aquest estiu, el meu cosí em va regalar la versió d'aquest famós poema de Jacint Verdaguer traduït a l'anglès. S'anomena Mount Canigó, A Tale of Catalonia. És una traducció rimada molt ben aconseguida que m'encanta. Té també un interessant pròleg que explica les circumstàncies del poema i dades biogràfiques del seu autor. Vet aquí també el motiu pel qual vaig estar buscant la versió original del llibre que em va portar records nostàlgics dels començaments del Casal.

El poema es basa en llegendes que Mossèn Cinto, un gran excursionista, recollia al llarg de les seves estades i caminades per les contrades dels Pirineus. Segurament ja coneixia el poema-cançó popular:

Muntanyes del Canigó
fresques sou i regalades,
sobretot ara a l'estiu
que les aigües són gemades.

És una cançó que a mi també em porta records nostàlgics de quan l'havíem cantat amb el cor de la meva escola al Palau de la Música quan feia el batxillerat a Barcelona.

En el seu poema, Verdaguer fa dir al Cor de fades en el Cant VI,

Muntanyes regalades
són les del Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.

La traducció queda així:

The heights are filled with wonder
at Canigó in blossom,
each season bright with flower -
her springtime and her autumn.

Verdaguer acaba el Canigó als voltants del 1878. Tenia aleshores 33 anys i resideix a Barcelona al palau dels marquesos de Comillas, com a sacerdot almoïner. Ja havia guanyat honors al Jocs Florals de Barcelona i demostrat els seus dots com el millor poeta de La Renaixença. La seva salut és un xic delicada. Amb l'ajuda del seu mentor Milà i Fontanals, rep la protecció del marquès de Comillas. Havent estat aconsellat respirar aires de mar, entra com a sacerdot de vaixell de la companyia Transatlàntica del marquès. Escriu en aquest període l'Atlàntida, poema que mereix el premi extraordinari del Jocs Florals de 1877, i poemes d'enyorament tan emblemàtics com l'Emigrant.

Al Canigó es barregen personatges històrics i personatges fabulosos. En el poema, com ho explica el pròleg del nostre llibre, hi ha una triple lluita de caràcter cristià en els orígens de Catalunya: lluita bèl·lica gràcies a la qual els comtes catalans medievals alliberen viles i pobles del control musulmà; lluita espiritual a favor de la permanència d'una natura que venç la caducitat dels temples i monestirs humans, i també contra les supersticions paganes representat per les fades; i finalment lluita religiosa perquè el gest de penediment hi esdevingui victoriós i serveixi per evitar que cap parany pugui minar aquells passats orígens gloriosos.

Pere Garriga

CANIGÓ

When Casal was getting started in the mid 1980s we had a library of books we kept at our meeting place at Zonal Ave., Los Angeles. The books came mostly from donations of our members. Patricia Petherbridge was our librarian. She had taken it upon herself to catalogue all of the books and include a card on the inside cover of each book to control them when they were out on loan. The library was itinerant and would appear at all of the many meetings, parties and picnics that were organized in those days. This activity went on for a few years but, perhaps because of lack of use, it was eventually dropped. The books were dispersed and given to any member for the asking. To this day at our picnics we always have a table full of books and magazines for anyone who would like to take home or donate.

I explain this because I found Casal's Canigó which I had been keeping these past many years in my home library. It has the stamp, catalogue number (73), and loan card of Casal's old library. The book is a 1984 edition of the poem with some pretty unique illustrations by Pilar Freixenet. I was looking for the book because during my recent stay in Barcelona this summer my cousin had given me a newly published English translation of the famous poem of Jacint Verdaguer. Its English title is Mount Canigó, A Tale of Catalonia. The translation maintains the original rhythm and rime. I love it. It also has an interesting prologue which explains the circumstances of the poem and biographical notes on its author. Hence my interest in searching for the original Catalan version of the poem which in so doing brought back nostalgic memories of Casal's beginnings.

The poem is based on legends that Verdaguer, an enthusiastic hiker, would collect during his long sojourns and walks in the Pyrenees mountains. He no doubt was familiar with the popular song-poem:

*Muntanyes del Canigó
fresques sou i regalades,
sobretot ara a l'estiu
que les aigües són gemades.*

*Mountains of Canigó
always fresh and giving,
specially now in summertime
when your springs are so lush.*

This song also carries for me nostalgic memories of when my high school's choir, of which I was a member, sang it at an event at Barcelona's Palau de la Música.

In Verdaguer's poem, a choir of fairies say in Canto VI,

*Muntanyes regalades
són les del Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.*

which was translated as follows,

*The heights are filled with wonder
at Canigó in blossom,
each season bright with flower -
her springtime and her autumn.*

Verdaguer completed his poem sometime in 1878. He was then 33 years old and living in Barcelona at the palace of the Marquis of Comillas, as their charities priest. He had already won honors at Barcelona's Jocs Florals (May Poetry Competitions) and demonstrated his talents as the greatest poet of the Catalan Renaixença. His health was somewhat delicate. With the help of his mentor Milà i Fontanals, he received the protection of Marqués de Comillas. Since he had been advised as a cure to his illness to breathe maritime airs he was appointed to priestly duties on board a ship of the marquis' Transatlantic Shipping Company. During this period he writes L'Atlàntida, a poem that merited the top prize at the 1877 Jocs Florals. Also from this period are his nostalgic poems, such as The Emigrant.

In Canigó historic and fictitious characters mix. In the poem, as the prologue of our book explains, Catalonia's origins are narrated in the context of a Christian triple battle: a martial battle in which the Catalan counts liberate towns from Muslim control; a spiritual battle in favor of saving temples and monasteries from the ravages of nature and against pagan superstitions as represented by the fairies; and finally a religious battle to make repentance victorious and avoid any traps that might undermine Catalonia's glorious origins.

Sant Martí del Canigó en un gravat de l'època de Verdaguer.

ARTICLE

INVESTIDURA DE PERE BALSELLS COM A DOCTOR HONORIS CAUSA DE LA UNIVERSITAT DE GIRONA

Laudatio de Peter J. Balsells, en la solemne sessió acadèmica d'investidura com a Doctor honoris causa de la Universitat de Girona, presentada per Joaquim Salvi, padrí del nou doctor. Aula Magna Modest Prats de la Universitat de Girona, 8 de juliol de 2016.

Rector Magnífic, membres de la comunitat universitària, digníssimes autoritats, amigues i amics,

Per a mi és un gran honor presentar avui, en aquesta solemne sessió acadèmica, els mèrits que reuneix Peter J. Balsells per ser investit Doctor honoris causa de la nostra universitat. Aquesta concessió ha estat promoguda gràcies a una iniciativa conjunta del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Girona i de l'Escola Politècnica Superior de la Universitat de Girona.

La vida i obra de Peter J. Balsells mostren una persona humil i discreta, treballadora i emprenedora, una persona que amb esforç i perseverança ha esdevingut un exponent del que coneixem com a "somni americà", un exemple de vida, un savi, un mestre, una persona tremendament generosa, un mecenes, una persona amb una gran estima pel nostre país, pel seu país. Una vida i una obra que ara em toca resumir, conscient que em deixaré moltes facetes; espero, però, haver aconseguit destil·lar l'essència de la seva empremta.

Pere Balsells i Jofre neix a Barcelona l'11 de febrer de 1928, en el si d'una família humil. Els seus pares, Pere i Anita, després de casar-se van reunir els seus minsos recursos per obrir un petit negoci de distribució de llet a la ciutat de Barcelona.

El 1936 esclata la Guerra Civil espanyola i Barcelona està en el punt de mira de Franco. L'aviació italiana i alemanya, amb tres bases militars a l'illa de Mallorca, castiguen la ciutat amb bombardejos constants. En Pere i l'Anita han de tancar el negoci i envien en Peter, juntament amb la seva germana

gran, a viure a Bellprat, un petit municipi de la comarca de l'Anoia, rodejat de boscos i camps de conreu, de no gaire més de 300 habitants. En Peter tenia aleshores 8 anys.

El 1939, acabada la Guerra Civil, els pares restableixen el negoci familiar. Malauradament, el 1941 el pare d'en Peter mor a causa d'un greu accident, i la mare el treu a ell de l'escola, a l'edat de 13 anys, en

un intent desesperat per mantenir el negoci familiar, que finalment ha d'acabar venent uns mesos més tard.

Dels 14 als 18 anys fa d'aprenent d'un fabricant d'eines i motlles d'acer, treballant de dia i anant a l'Escola del Treball del carrer Urgell de nit. Alhora, ajuda la seva mare en el nou negoci: la distribució de productes alimentaris de mercats de fora de Barcelona a diferents botigues de la ciutat, i contribueix així al manteniment de les seves dues germanes petites.

El 1946, amb 18 anys, una tia per part de mare que residia a Nova York li ofereix la possibilitat d'estudiar durant un any als Estats Units, amb el compromís que ell s'autofinanci més enllà d'aquest primer any. La situació que es vivia a Catalunya era aleshores molt complexa i la situació familiar molt difícil, i en Peter, amb 18 anys, era un puntal de la família, però la seva mare, pensant que era una oportunitat per al seu fill, en un acte de gran valentia que no li va estalviar algunes crítiques familiars, li permeté d'emigrar.

En Peter arriba a Nova York el 4 d'abril de 1947, amb uns pocs dòlars a la butxaca, de camí cap a la Universitat de Colorado, a la ciutat de Boulder, una ciutat de mida mitjana a la falda de les Muntanyes Rocalloses, on havia sol·licitat fer estudis universitaris d'enginyeria mecànica. Deixa de ser en Pere Balsells i Jofre per passar a dir-se Peter J. Balsells, en Pete.

Inicialment fa cursos intensius d'anglès. Més endavant combina els estudis universitaris treballant a temps parcial a les tardes i els caps de setmana, un treball relativament ben pagat gràcies als seus coneixements com a fabricant d'eines. A l'Escola d'Enginyeria coneix la Joan Charlotte Bartheld, estudiant d'enginyeria aeronàutica, que esdevé una peça clau en la vida d'en Peter. Després de tres anys i mig de festeig es casen el 1951 i ambdós es graduen de les seves respectives carreres universitàries un any més tard. La Joan és una de les dues úniques dones de tota l'Escola que es gradua amb honors.

Després de graduar-se a la Universitat de Colorado, a Boulder, i d'un intent frustrat de trobar feina a Los Angeles, es traslladen a Dayton, Ohio. Dayton era aleshores un important centre logístic i industrial, amb una remarcable recerca en l'àmbit industrial i aeronàutic i seu de la base Wright-Patterson de l'exèrcit de l'aire. Hi troben feina i s'hi estableixen del 1952 fins al 1956. La Joan treballa d'enginyera de projectes per a avions de combat de l'exèrcit de l'aire. En Peter combina el treball a la indústria fent també de professor d'enginyeria a la Universitat de Dayton. Aquells foren anys d'inspiració i en Peter desenvolupa una sèrie de vàlvules per a extintors d'incendis emprant una combinació de juntes de tefló i d'acer inoxidable, i pensa ja a crear la seva pròpia empresa.

El 1956 es traslladen de nou a Califòrnia i ell treballa en una empresa dissenyant vàlvules i reguladors, que acaba essent la seva especialitat. Les seves invencions són provades amb èxit en el míssil Atlas per garantir l'estanquitat de l'oxigen i l'hidrogen líquid a temperatures de -260 graus Celsius. Fins aleshores l'estanquitat no s'havia pogut garantir a aquestes temperatures extremes.

A 30 anys, el 1958, ell i la Joan funden l'empresa Bal Seal Engineering, que instal·len en una petita nau prefabricada per la qual paguen un lloguer de 40 dòlars mensuals. Es compra un torn i comença a

ARTICLE

INVESTIDURA DE PERE BALSELLS COM A DOCTOR HONORIS CAUSA DE LA UNIVERSITAT DE GIRONA

produir. Amb perseverança l'empresa va agafant forma, desenvolupa l'equipament, desenvolupa el coneixement per fabricar juntes i retenidors, per provar-los i comercialitzar-los, i cerca els clients, tot això de forma simultània. L'empresa va canviant de lloc, i el negoci es

va ampliant, fins a situar-se on és avui, a Foothill Ranch, un nucli de població famós per ser la seu de diverses empreses tecnològiques situat als afores de Los Angeles, a prop de la ciutat d'Irvine.

Actualment la seu de Bal Seal Engineering ocupa una superfície de 13.000 m², disposa d'una planta de producció de 15.000 m² a Colorado Springs i té delegacions a Amsterdam, Hong Kong i Praga, i dóna feina a més de 500 treballadors.

Bal Seal Engineering és un proveïdor global de juntes, retenidors i rodaments segellats, i empra una tecnologia única de molles helicoidals inclinades. En Peter és autor de més de 70 patents americanes i internacionals, moltes d'elles en el camp de la tecnologia mèdica, que ajuden a perllongar i millorar la qualitat de vida de les persones. Els

productes que ell ha dissenyat s'utilitzen des de dispositius mèdics fins als vehicles robotitzats que la NASA ha enviat a explorar l'espai.

Conscient de les seves arrels catalanes i preocupat per no haver pogut contribuir al desenvolupament del país acabada la Guerra Civil, en Peter funda el 1996 el programa de beques Balsells, finançat anualment amb recursos de la família Balsells, del mateix Peter, i recursos de la Universitat de Califòrnia a Irvine i de la Generalitat de Catalunya, perquè estudiants d'universitats catalanes puguin fer programes de màster i doctorat d'alta tecnologia a la Universitat de Califòrnia. Com a part del conveni, la Universitat de Califòrnia a Irvine acompanya els estudiants més enllà del primer any dotant-los de finançament ja sigui a partir de projectes o de contractes com a professors ajudants perquè puguin continuar la seva formació. L'any 2003 el Patronat Politècnica de l'Escola Politècnica Superior de la Universitat de Girona s'afegeix a la iniciativa finançant una beca addicional. Aquest projecte s'amplia amb la participació de la Universitat de Colorado a Boulder i, més recentment, amb la Universitat de Colorado a Colorado Springs i la Universitat de Califòrnia Davis.

Des de la creació del programa de beques Balsells, un total de 150

estudiants d'universitats catalanes han gaudit d'una beca. D'aquests 150 estudiants, n'hi ha hagut 16 de l'Escola Politècnica Superior (8 han gaudit d'una beca directa i 8 més han gaudit d'una beca cofinançada pel Patronat Politècnica). Aquest any, s'afegeix a aquesta privilegiada llista la Marina, graduada en Enginyeria Química per la Universitat de Girona. El nombre de beques Balsells i la dotació econòmica ha anat augmentant gradualment al llarg dels anys. Actualment cada estudiant becat rep 57.000 \$ (uns 50.000 €), per una beca de 12 mesos.

En Peter també ha atorgat finançament a estudiants abans de la seva entrada a la universitat perquè estudiïn anglès al Pacific Language Institute, facilitant-los així que puguin accedir a nivells educatius més alts. També ha fet nombroses donacions a la biblioteca pública de Santa Coloma de Queralt, el poble dels seus avis, no gaire lluny d'aquell poblet de Bellprat de què us parlava a l'inici d'aquest elogi.

A més, en Peter J. Balsells ha rebut les més altes distincions catalanes, com ara:

- La medalla al treball President Macià de la Generalitat de Catalunya el 2002.

- L'homenatge de la Generalitat de Catalunya pels 15 anys de beques d'estudi en l'àmbit de l'enginyeria el 2011.

- El Premi Nacional de Mecenatge Científic, dins els Premis Nacionals de Recerca de Catalunya, lliurat per la Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació, com a promotor de diferents programes de beques en l'enginyeria, el 2012.

- La Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, per la seva trajectòria d'èxit als Estats Units i per la seva valuosa implicació en la formació d'universitaris catalans, sobretot mitjançant els Programes Balsells, el 2013.

També ha rebut el doctorat honoris causa de les Ciències de la Universitat de Colorado a Boulder, per les seves innovacions en enginyeria i pel continu suport als estudis de grau de la Universitat de Colorado, el 2015.

Vull acabar amb unes paraules d'en Pete mateix, que he intentat traduir literalment i que espero que us arribin amb tota la seva essència: "Estic profundament agraït a la meva mare, que em va permetre deixar Espanya en aquells temps tan complicats. La meva família i les meves arrels catalanes han estat sempre part integral de qui sóc. Anar als Estats Units ha estat una experiència estimulant per a mi, on el somni americà és possible amb perseverança, treball dur, innovació, dedicació, honestat i integritat."

Avui en Peter J. Balsells té 88 anys i, com diu ell, "l'aventura continua".

És, doncs, per la vàlua del candidat en el progrés de la tecnologia, pel seu mestratge en els camps de la seva especialitat, pel seu generós mecenatge a la Universitat de Girona i pels seus valors d'humanitat, humilitat i estima envers el nostre país, Catalunya. És doncs per tot això, Rector Magnífic, que sol·licito que s'atorgui i es confereixi el grau de Doctor honoris causa al senyor Peter J. Balsells.

Dr. Joaquim Salvi i Mas

Girona, 8 de juliol de 2016

INVESTITURE OF PETE BALSELLS AS DOCTOR HONORIS CAUSA AT THE UNIVERSITY OF GIRONA

Laudatio of Peter J. Balsells, at the solemn session of his investiture as doctor honoris causa at the University of Girona presented by Joaquim Salvi, godfather of the new doctor. Aula Magna Prats city of Girona, July 8 2016

Magnific Rector, members of the university community, most worthy authorities, friends,

It is a great honor for me to present today, in this solemn academic session, the merits that make Peter J. Balsells deserving of the investiture of doctor honoris causa at our university. This award has been promulgated thanks to the initiative of both the School of Technical Industrial Engineers of Girona and the Superior Polytechnic School of the University of Girona.

The life and work of Peter J. Balsells present a humble and discrete person, a hard working and enterprising person, one that with effort and perseverance has become an exponent of the 'American dream', an example of a life, a sage, a master, a tremendously generous person, a patron, a person with a great love for our country, his country. A life and a work which it is my task now to summarize, all too conscious that I will leave out many facets; I hope, however, to have been able to distil the essence of his mark.

Pere Balsells Jofre was born in Barcelona on February 11 1928 to a humble family. His parents Pere and Anita, after their wedding joined together their scarce resources to open a small business of milk distribution in the city of Barcelona. In 1936 the Civil War broke out and Barcelona became one of Franco's objectives. The Italian and German air force, with three bases in the island of Mallorca, punished the city with constant bombardments. Pere and Anita had to close their business and send Peter, together with his older sister to live in Bellprat, a small community of some 300 inhabitants in the county of Anoia, surrounded by woods and cultivated fields. Peter was then 10 years old.

In 1939, at the end of the Civil War, his parents reestablished the family business. Unfortunately in 1941, Peter's father was killed in a grievous accident, and his mother takes him out of school, at the age of 13, in a desperate attempt to maintain the family business, which she is forced to sell some months afterwards.

From 14 to 18 he is an apprentice in a tool shop, working during the day and going to the Escola de Treball (Trade School) on Carrer Urgell at night. At the same time he helps his mother at her new business: the distribution of food products from markets outside Barcelona to different stores in the city, and in this manner helps with the maintenance of his two little sisters.

In 1946, at 18, an aunt from his mother's side of the family who resided in New York, offers his the possibility of studying in the United States for one year, with the understanding that he will finance his way in school afterwards. The living conditions at time in Catalonia were very complex and the family situation very difficult, and Peter, at 18, was one of the pillars of the family, but his mother, considering this to be an opportunity

for her son, in an act of great courage which did not save her from family criticism, allowed him to emigrate.

Peter arrived to New York on April 4, 1947, with a few dollars in his pocket, and makes out for the University of Colorado, in the city of Boulder, a middle sized city in the lap of the Rocky Mountains, where he had applied to study Mechanical Engineering. Leaving aside Pere Balsells i Jofre and he becomes Peter J. Balsells, Pete.

Initially he takes courses in English intensively. Later he combines his university studies with part time jobs in the afternoons and weekends, work that is fairly well compensated thanks to his past experience as a tool maker. At the School of Engineering he meets Joan Charlotte Bartheld, an aeronautical engineering student, who becomes a key part of Peter's life. After three and a half years of dating they get married in 1951 and the two graduate a year later from their respective schools. Joan is one of the only two women in the entire School of Engineering and she graduates with honors.

After graduation from the University of Colorado and a frustrated attempt to find work in Los Angeles, the couple moves to Dayton, Ohio. Dayton was at the time an important industrial and logistical center with remarkable research activity in industrial and aeronautical fields connected with the Wright-Patterson Air Force Base. They find work and remain there from 1952 to 1965. Joan works on fighter aircraft engineering projects and Peter combines his work in industry with teaching engineering at the University of Dayton. Those were years of inspiration and Peter develops a series of valves for fire extinguishers using teflon and stainless steel joints and starts thinking about starting his own company.

In 1956 they move again to California and work at a company designing controls and valves, which becomes his specialty. His inventions are proven out with success on the Atlas Missile to guaranty the supply of liquid oxygen and hydrogen at -260 degrees C. Up until that time no one had been able to demonstrate operation at these extreme temperatures.

At the age of 30, he and Joan start the Bal Seal Engineering company, which operates from a small prefabricated structure which they rent

ARTICLE

INVESTITURE OF PETE BALSELLS AS DOCTOR HONORIS CAUSA
AT THE UNIVERSITY OF GIRONA

for \$40/month. He buys a lathe and starts to produce parts. With perseverance the company starts to take shape, it develops equipment, it develops knowledge to fabricate joints and seals, to test them and sell them, and he seeks customers, all at the same time. The company changes locations as it expands until it finds its present location at Foothill Ranch, a center populated with a number of technology companies some distance from Los Angeles, close to the city of Irvine. At present, Bal Seal Engineering occupies a 13,000 square meter surface at Foot Hill Ranch and has another 15,000 square meter plant at Colorado Springs. In addition, it has offices in Amsterdam, Hong Kong and Prague and provides jobs to 500 workers.

Bal Seal Engineering is a global provider of seals and springs using a unique technology of canted springs. Peter is the author of more than 70 US and international patents, many of which are used in the field of medical technology, which help to improve and prolong the quality of life of people. The products which he has designed are used all over, from medical devices to robotized vehicles that NASA has sent to explore space.

Conscientious of his Catalan roots and worried about not having been able to contribute more in the development of his country after the Civil War, Peter establishes the Balsells Fellowship program in 1996, financed through resources of the Balsells family, of Pete himself, resources of the University of California, Irvine, and resources of Catalonia's Generalitat. The fellowship provides for students from Catalan universities to study a masters or PhD at the University of California. As a part of the agreement the University of California at Irvine will provide financing for the fellows after the first year either through the research programs in which they may be involved or as teaching assistants. In 2003 the Patronat Politècnica de l'Escola Politècnica Superior of the University of Girona joined this initiative financing an additional fellowship. This project was enlarged when the University of Colorado at Boulder joined the fellowship program as did more recently the University of Colorado at Colorado Springs and the University of California at Davis.

From the time the Balsells Fellowship program started 150 students from Catalan universities have been awarded the fellowship. Of these 150 students, 16 have come from the Escola Politècnica Superior (8 have been awarded the fellowship directly and 8 others have been awarded the fellowship co-financed by the Patronat Politècnic). This year Marina, a graduate in Chemical Engineering at the University of Girona joins the list. The number of Balsells fellowships and their monetary value has been increasing with the years. At present every student fellow receives \$57,000 (about 50,000 euros) for 12 months.

Peter has also awarded financing for students to study English at the Pacific Language Institute before starting at the university, making it easier for them to access higher educational levels. He has also made numerous contributions to the Santa Coloma de Queralt public library, the town of his grandparents, not too far from the village of Bellprat which I spoke to you about earlier in this tribute.

Also, Peter J. Balsells has received the highest distinctions from the Catalan government, for instance:

–The Medal of Work President Macià of the Generalitat of Catalonia in 2002.

–The homage of Generalitat of Catalonia for 15 years of engineering fellowships in 2011.

–The National Prize for Scientific Patronage, within the National Prizes for Research of Catalonia, awarded by the Catalan Foundation for Research and Innovation, as a promotor of various programs of engineering fellowships, in 2012.

–The Cross of St. Jordi of the Generalitat of Catalonia, for his trajectory of successes in the United States and his valuable implication in the education of Catalan university students mainly through the Balsells Programs, in 2013

He has also been awarded a PhD Honoris Causa in Science from the University of Colorado at Boulder for his engineering innovations and his continuous support of graduate studies at the University of Colorado, in 2015.

I'd like to end with a few words from Pete himself, which I have attempted to translate literally and hope they come to you with all their essence: "I am profoundly thankful to my mother, who allowed me to leave Spain in those complicated times. My family and my Catalan roots have always been an integral part of who I am. Going to the United States has been a stimulating experience for me, where the American dream is possible with perseverance, hard work, innovation, dedication, honesty and integrity."

Today Peter J. Balsells is 88 years old and, as he says, "the adventure continues".

It is, therefore, because of the value of this candidate in behalf of the progress of technology, because of his patronage in the fields of his specialty, because of his generous patronage at the University of Girona and because of the values of humanity, humility and love towards our country, Catalonia. It is therefore, because of all of this, Magnificent Rector, that I request that Peter J. Balsells be awarded and conferred the degree of doctor honoris causa.

Dr. Joaquim Salvi i Mas

Girona, July 8, 2016

ENTREVISTA

A PERE BALSELLS

per Antoni Bassas

Pere Balsells: "He donat unes 130 beques per a catalans als Estats Units"

Empresari i mecenes, Pere Balsells va arribar a Nova York als 19 anys, sense parlar anglès. Avui té 700 treballadors

ANTONI BASSAS Actualitzada el 17/07/2016. Diari ARA

http://www.ara.cat/societat/PEREBALSELLS-He-catalans-Estats-Units_0_1615038545.html

Pere Balsells o Peter Balsells?

A Amèrica, Pete. Tinc un fill que es diu Peter, que també treballa a la fàbrica i, per evitar que ens confonguin, a mi m'han dit sempre Pete, i ell es diu Peter.

Vostè no està pas jubilat.

No, jo no em jubilaré mai. Des que en vaig fer 70 cobro la pensió del govern federal a què tinc dret, estigui jubilat o no. També et pots jubilar als 62, però llavors la paga és mínima. Com més tard et jubilis, més guanyes.

Però vostè continua anant a la fàbrica cada dia.

Cada dia. Em llevo a dos quarts de cinc del matí, esmorzo, camino 45 minuts pel barri, que és molt agradable perquè hi ha com un bosc. A un quart de vuit em vénen a buscar, arribo a la fàbrica quan falten 10 minuts per a les 8, i començo a treballar immediatament en reunions.

M'encarrego del departament de recerca. Hi ha un president, que porta la companyia. I jo porto dos barrets: com a propietari únic, ell treballa per a mi, però com a gerent jo treballo per a ell. Fa un temps els fills hi participaven però van decidir que no volien fer aquesta feina i se'n van anar. Els vaig comprar les accions i ara en sóc l'únic propietari. Normalment vaig a un centre per a gent gran on tenen màquines i fan pilates o ioga. Els dissabtes m'enduc feina de la fàbrica perquè és quan tinc més temps per pensar coses que es necessiten. Jo, principalment, el que he fet és inventar procediments nous que no existien. Sobretot en la indústria mèdica, però també per a la NASA. Vaig començar fent classes d'enginyeria mecànica a la Universitat de Dayton, a Ohio. I em vaig dir, treballant allà, que havia d'obrir una fàbrica, però no sabia de què. Al final vaig decidir fer extintors. Llavors es fabricaven a la Costa Est, no se'n feien a Califòrnia, i vaig pensar que tindria un avantatge sobre les companyies que eren a l'altra costa.

Però els extintors ja estaven inventats.

Però quan obries la vàlvula, havies de llençar tot el contingut. Jo vaig inventar la manera que només gastis el que necessites. Vaig dissenyar una molla. Primer la vaig fer rodona, però no donava prou força. Aleshores vaig fer una molla decantada en lloc de vertical.

O sigui que vostè és un inventor.

Tinc 70 patents nord-americanes. La més genial és la de la molla. Vaig inventar la molla decantada, i hi ha patents de diversos tipus de molles.

ENTREVISTA

A PERE BALSELLS

per Antoni Bassas

Vostè va néixer a Barcelona l'any 28. Deu recordar la Guerra Civil.

Sí, és clar que sí. Tenia 8 anys quan va venir la guerra. Els pares em van enviar a casa els avis, fora de Barcelona. Dos anys després de la guerra el pare va morir en un accident. Jo tenia 13 anys. La mare, que era molt emprenedora, va tirar la família endavant. Em vaig trobar havent d'anar a treballar a una vaqueria de 24 vaques a Sants, al carrer Comtes de Bell-lloc, al costat de la plaça del Centre. I a munyir vaques dos cops al dia. No hi havia màquines llavors, tot era a mà. Al cap de nou mesos de mort el pare vaig dir que no volia continuar munyint i es van vendre la vaqueria. Llavors vaig entrar a l'Escola del Treball, al carrer Urgell. Hi anava de nit, i al matí vaig tenir la sort d'entrar d'aprenent en una empresa que venien interruptors. I em van ensenyar a fer matrius i fresses. La mare va muntar una botiga de comestibles, i quan no es trobava bé jo la suplía i anava a Sant Coloma de Queralt a comprar 40 o 50 dotzenes d'ous, les posava en caixes, les enviava per camió a Barcelona i aquí les repartia. I els dilluns i dimarts, al gerent de la casa, que era alemany, li portava ous i ell, content, deia que no anés a treballar aquells dos dies però que li seguís portant ous o conills.

I aleshores apareix una tia seva que vivia als Estats Units.

Se n'havia anat a fora, a l'exili, com molts catalans. De França va passar a la República Dominicana. D'allà a Cuba, i d'allà a Nova York. Em va dir que si jo hi volia anar em deixaria 1.000 dòlars per pagar-me els estudis d'un any a la Universitat de Colorado. Vaig acceptar, content.

Com si li hagués tocat la loteria, no?

Per a mi va ser increïble. Per a la meva mare va ser molt dur, però em va deixar sortir. Vaig anar-hi sol, en un vaixell des de Bilbao. Vam fer una travessia de dues setmanes, passant per Vigo, la Corunya, Lisboa, Cadis i després Nova York, on vaig ser l'únic que vaig baixar. Tota l'altra gent anava a Mèxic i a altres punts de Sud-amèrica. A Nova York, sense enraonar ni una paraula d'anglès, vaig agafar el tren cap a Denver, que són dos dies i mig o tres. A Denver, a primer de carrera, vaig conèixer la meva dona. Es deia Joan, i la vaig perdre l'any 95, després de 43 anys de viure junts. Ella també estudiava enginyeria. La vaig conèixer perquè ens van fer seure de costat per ordre alfabètic: jo em deia Balsells i ella Bartle. Vam enraonar, vam sortir, i finalment mig any abans de graduar-nos ens vam casar. Sempre em corregia la pronunciació. [Riu.] S'aprèn més ràpid quan surts amb algú amb qui has d'enraonar.

Van treballar junts?

Sí, ella era enginyera aeronàutica i va dedicar-se sis anys a la investigació perquè els avions no caiguin durant les turbulències. Llavors, en una mateixa setmana, vam tenir una nena, vaig crear l'empresa, em vaig fer ciutadà nord-americà i vaig fer trenta anys. Perquè jo em trobava que no podia treballar en la indústria aeronàutica o la de defensa perquè no era ciutadà americà. Vaig anar a parar a una fàbrica i vaig dissenyar els reguladors del coet Atlas, adaptant la molla que havia fet servir per a l'extintor. I va funcionar. Avui es fa servir per als marcapassos.

I això de les beques a estudiants catalans, com va anar?

Va anar així: als Estats Units, si fas beneficència, et pots estalviar ben

bé la meitat dels impostos. Com que la meva dona tenia un parent que va morir de càncer, ens va semblar una bona causa per donar diners. Però anaven a un pou que no podia controlar. I vaig proposar ajudar gent que coneguéssim: catalans que poguessin venir a estudiar i poder veure quin benefici tenia. Vaig anar a la Universitat de Califòrnia i el degà em va contestar que si estava boig, si creia que l'Estat de Califòrnia es gastaria diners per becar un estranger. I va dir que no. Perquè a Califòrnia hi ha molts mexicans, gent pobra que ve a treballar al camp, molt bons treballadors però normalment no pugen gaire perquè tenen una cultura bàsica. I llavors va haver-hi una conferència a Lisboa sobre coses mecàniques, i li vaig dir al degà: "Per què no ve vostè a Barcelona i veurà els estudiants que tenen allà". Li vaig pagar el viatge des de Lisboa a Barcelona i una setmana d'estada. Va venir amb la dona, van pujar a Montserrat, i a la tornada va dir que estava encantat i que signava. I que vingués un estudiant. Ell en posava la meitat, i jo l'altra.

I com va anar?

Bé. L'any següent en van venir tres. I llavors vaig venir a la Generalitat i vaig proposar que poséssim una tercera part cadascú i que a més de venir per dos anys, si després volien fer un doctorat, que se n'hi estiguessin 6. O sigui, fer el doctorat mentre treballaven fent classes a la universitat, que ho pagava tot. I va anar molt bé. I per què anava bé? Perquè a un estudiant nord-americà no li surt a compte fer un doctorat si no vol ser professor o treballar en una empresa en què el doctorat sigui necessari. Però la majoria, després dels quatre anys d'enginyeria poden treballar i guanyar uns 65.000 dòlars l'any. I en quatre anys més ja poden ser 100.000 o 120.000. O sigui que no s'hi queden. He donat unes 130 beques. Ara n'hi ha 18 cada any. Jo en tinc 7 treballant a la meva empresa, Balseal.

Els nord-americans treballen més que nosaltres?

La primera generació treballa molt, la segona ho manté, i la tercera s'ho gasta tot. En el meu cas no va arribar ni a la tercera generació. El meu fill treballa a la meva empresa però no va voler ser president. Perquè diu que amb vuit hores en té prou, i que vol viure més que jo. Diu que jo no he viscut. I jo he viscut a la meva manera. M'agrada el que faig. I si hi tinc passió, no és una feina. Jo viatjo molt, també. Ara he vingut dues setmanes aquí i aviat aniré a Groenlàndia i a Islàndia. I al novembre aniré al Vietnam i a Hong Kong. Per exemple, el golf, el trobo un joc avorrit.

Què és el millor dels EUA?

El millor és que no importa d'on vinguis, l'oportunitat sortirà.

Vol dir que el Somni Americà encara és possible?

I tant. Encara existeix. El Somni Americà és possible. Un ha de treballar per fer-lo possible, però existeix. Oh, sí. Jo sóc una part del Somni Americà. Vaig arribar a Nova York amb 20 dòlars.

Què aconsella als estudiants d'enginyeria?

Que hi ha moltes oportunitats. Més que quan vaig començar jo. A tot arreu. Una oportunitat és fer una cosa que no existeix. Però cal seguir sempre una sola trajectòria i no desviar-te. Jo encara continuo. El meu èxit ha sigut inventar una molla que no existia. Ni les màquines, i les vaig dissenyar. Vaig passar set anys i mig fent una màquina que portava fil en un cantó i per l'altre en sortia continuament una molla rodona inclinada. No va ser fàcil. I ho vaig fer en secret. Les patents et protegeixen perquè ningú et copii, però duren 20 anys i al cap de 20 tens competència. I llavors has de trobar com fer-ho diferent. I patentar-ho. Vaig passar mesos i mesos a la biblioteca de Los Angeles mirant que no hi hagués cap patent. I patentar-ho em va costar 3.000 o 4.000 dòlars, una fortuna. Les nostres màquines continuen sent secretes. El nostre lloc és gairebé com Fort Knox. Ara, voldria dir-los una cosa. Hem obert una beca amb la Universitat de Califòrnia a Davis, que és la facultat més important del món en agricultura. Ens va costar molt entrar-hi i posar-hi estudiants catalans. Tenim dificultats per trobar estudiants i em sembla increïble, perquè és la millor del món en agricultura. Només n'ha entrat un, i n'hi poden entrar tres. I després més.

PETE BALSELLS: "I HAVE GIVEN SOME 130 FELLOWSHIPS SO CATALANS CAN STUDY IN THE US"

Pete Balsells, an industrialist and a patron, arrived to New York at the age of 19, unable to speak English. Today he owns a company with 700 workers.

An interview by Antoni Bassas as it appeared in the Catalan newspaper ARA on July 17 2016.

http://www.ara.cat/societat/PEREBALSELLS-He-catalans-Estats-Units_0_1615038545.html

Is it Pere Balsells or Peter Balsells?

In America I'm called Pete. I have a son, whose name is Peter, who also works at my plant. To avoid confusion they have to always call me Pete. They call my son Peter.

You are no retired.

No, I will never retire. Since I became 70 I collect my US Social Security check, to which I am entitled whether retired or not. You can also retire at 62, but the payment is then minimal. The more you get the older you are when you start collecting.

But you continue going to your plant every day.

Every day I get up at 4:30 AM. I eat breakfast and walk for 45 minutes around my neighborhood which is very pleasant because there are woods around. At 7:15AM they come to pick me up and I arrive at the plant at 10 to 8, and I start work right away at meetings. I am in charge of the department of research. We have a president who takes care of running the company. I wear two hats: as sole proprietor, he works for me, but as president of the company, I work for him. Some time ago my children participated in running the company, but decided they didn't want to do this job and left. I bought out their shares and now I am the sole proprietor. Normally I go to a senior center where they have different types of exercise equipment to do pilates or yoga. On Saturdays I takework from the plant home because I have time to think about what things are needed. What I

have done, principally, is to invent new devices which did not exist before. Mostly in the Medical Industry, but also for NASA. I started out by teaching Mechanical Engineering at the University of Dayton, Ohio. And I told myself while working there that I was going to open a factory, but I didn't know yet what we would make. I finally decided to make fire extinguishers. At that time they only made them on the East Coast, not in California. I thought I'd have an advantage making them there over other companies in the east.

But extinguishers had already been invented.

Yes, but once you opened the valve you had to throw away all of its contents. I invented a way to do it in which you only used what you needed. I designed a spring. At first I made it round, but it didn't provide the needed force. Then I made a canted coil, instead of a vertical one.

So you are an inventor.

I have over 70 US patents. The most important is the spring patent. I invented the canted spring, there are patents of different types of springs. You were born in Barcelona in 1928. You must remember the Civil War. Yes, of course I do. I was 8 years old when the war started. My parents sent me to my grandparents home, away from Barcelona. Two years after the war my father died in an accident. I was 13. My mother, who was a very enterprising person, carried on. I found myself having to work at a cow's milk shop with 24 cows in Sants, on the Comtes de Bell-lloc street, next to the Plaça del Centre. I had to milk cows two times a day. There weren't any machines in those days. All was done by hand. Nine months after my father's death I said I didn't want to continue milking cows and the shop was sold. Then I started attending the Escola de Treball, on Urgell Street. I would attend at night. During the day I was lucky enough to get a job at a company that sold switches. They taught me how to make molds and dies. My mother opened a grocery store, when she didn't feel good, I would travel to Santa Coloma de Queralt to buy 40 or 50 dozen eggs, I would put them in boxes and deliver them by truck to Barcelona where I would distribute them. And on Mondays and Tuesdays, I'd bring some eggs to the switch company head, who was German. He was pleased and allowed me to take off those two days, but continue to bring him eggs or rabbits.

And then an aunt of yours who lived in the US appears.

She had left in exile, like so many Catalans at the end of the war. From France she went to the Dominican Republic. And from there to Cuba and then to New York. She had told me that if I wanted to come she would lend me \$1000 to pay for my schooling for one year at the University of Colorado. I happily accepted.

It was like you had won first prize at the lottery, right?

It was incredible for me. For my mother it was going to be tough to see me go, but she let me. I went there alone, on a ship that sailed from Bilbao. The crossing took two weeks with stops in Vigo, La Coruña, Lisboa and Cadiz. In New York I was the only one to get off. Everyone else was going to Mexico and other points of South America. In New York, unable to speak a word of English, I took a train to Denver, a journey of two and half to three days. In Denver, in my freshman year I met my wife. Her name was Joan, and I lost her in 1995, after living together for 43 years. She was also an engineering student. I got to know her because she had to sit next to me because they had placed us in alphabetical order: my name was Balsells and hers was Bartle. We spoke, we dated and finally, half a year before graduation, we

INTERVIEW

TO PETE BALSELLS

per Antoni Bassas

got married. She was always correcting my pronunciation. (Pete smiles). You learn quicker when you date someone with whom you must talk.

Did you work together?

Yes, she was an aeronautical engineer, and she spent six years investigating how to prevent planes from crashing in turbulent air conditions. Then, all in the course of one week, we had a girl, I started my business, I became an American citizen and I had my 30th birthday. Because I was unable to find a job in the aeronautical or defense industry because I was not an American citizen. I now went to work at a factory in which I was designing control mechanisms for the Atlas missile by adapting the spring that I had designed for the fire extinguishers. It worked. Today we use it for heart pacemakers.

And how did you start the fellowships for Catalan students?

It happened this way: in the US, if you give to charity or social welfare you can save nearly half of its cost in income tax. Since my wife had a relative who died of cancer, it seemed like a good cause to contribute towards its cure. But the money was going down a well that I could not control. So I proposed to help people that we knew: Catalans who could come to the US to study and we could check the benefit it produced. I went to the University of California to see the Dean of Engineering. He told me that I was crazy if I thought that the state of California would spend money to finance a foreign student. He refused to help. because in California there are many Mexicans, usually poor people who come to work in the agricultural field, they are very good workers, but normally cannot advance because they have only a very basic education. There was at this time a conference in Lisbon on mechanical items and I told the dean: "Why don't you come to Barcelona and you can see the types of students we have there". I paid for his trip to Lisbon and to Barcelona for a one week stay. He went with his wife, they visited Montserrat, and upon his return he said he was impressed and would sign an agreement for one student come. I would pay half of his cost and he would put in the other half.

And how did that work out?

Very good. The next year three came. Then I went to La Generalitat and proposed that each of the parties involved put in one third of the cost and that in addition of coming for two years, if later they would like to stay to work on a PhD, that six could stay. That is, do their PhD while working at the university which paid for all costs. And that worked out very well. And why was that? Because it profits little for a US student to study for a PhD unless he wishes to become a professor or work for a company in which a PhD degree is needed. But the majority of students after four years of studying engineering can start working and make up to \$65,000 a year. And with four years of experience can make \$100,000 or \$200,000. Hence they do not stay in school. I have given some 130 fellowships over the years. There are now 18 awarded every year. I have 7 fellows now working at my company, Balseal.

Do Americans work more than we do?

The first generation works very hard, the second maintains the wealth, the third spends it all. In my case it didn't even get to the third generation. My son works at the company but he didn't want to be president. Because, he says, that working 8 hours a day for him is enough, and he wants to live more than me. He says I haven't lived. But I have lived: my way. I like what I do. And if you are passionate about something it isn't work. I also travel a lot. I have come here for two weeks and soon I will be traveling to Greenland and Iceland. And in Noevember I'm planning a trip to Vietnam and Hong Kong. On the other hand I find golf very boring.

What is the best of the US?

The best is that it doesn't matter where you are from, opportunity will present itself.

You mean the American Dream is still possible?

Of course. It's still there. The American Dream is possible. You have to work to make it possible, but it's there. Oh yes. I am a part of the American Dream. I arrived to the US with \$20 in my pocket.

What is your advice to engineering students?

That there are many opportunities. More than when I started. Everywhere. An opportunity is to make something that doesn't exist. But you have to follow in only one path and not deviate. I still go on. My success has been to design a spring that didn't exist and the machines to produce them. I spent seven years making a machine that took in wire on one end and produced a continuous canted coil on the other. It was not easy and I made it secretly. Patents protect you so no one can copy you, but the patent is only good for 20 years and after that you have competitors. Then you have to find ways to do it differently. And patent it. I spent months at the Los Angeles City library checking that no patents were out on my product. The patent cost me \$3,000 or \$4,000, a fortune. Our machines continue to be company secrets. My factory is something like Fort Knox. Now I would like to say something. We have started a fellowship at the University of California at Davis, which has the best school of agriculture in the world. We had a tough time to get into this university and have Catalan student attend. We are having trouble finding students to apply and that seems incredible to me, because this is the best university in the world in agriculture. We've only had one student accepted, and the fellowship has three openings. And more in the future.

VIATJANT PER CALIFÒRNIA/ TRAVELING AROUND CALIFORNIA

Bloc de l'Estel Carbó Vinaixa

Blog: www.a9554km.com

ANCIENT BRISTLECONE PINE FOREST, EASTERN SIERRA, CA

A la Eastern Sierra de Califòrnia, a la part més alta de les White Mountains d'Inyo County, es troba l'Antic Bristlecone Pine Forest. En aquest bosc, situat a uns 3.000 metres per sobre el nivell del mar, hi habiten els pins Bristlecone, que són els organismes més antics no clonats coneguts amb vida! L'edat estimada dels Bristlecone pines s'estima que és de més de 4.800 anys. Avui us els ensenjem de molt a prop.

In the Eastern Sierra of California, at the top of the White Mountains of Inyo County, is the Ancient Bristlecone Pine Forest. In this forest, located about 3,000 meters above sea level, inhabit the Bristlecone pines, which are the oldest organisms not cloned alive today! The estimated age of the bristlecone pines is estimated to be over 4,800 years. Today I show them to you up close.

El parc ofereix la possibilitat de fer diferents excursions que et permeten observar aquests pins i passar pel costat del Matusalem, el més antic de tots. La localització exacta d'aquest pi a dins del bosc és secreta i no està identificat amb cap senyal per tal de protegir-lo.

The park offers the possibility of doing various tours that allow you to observe these pines and walk by Matusalem, the oldest of them all. The exact location of this pine in the forest is secret and is not identified with any sign to protect it.

El bosc només es pot visitar de maig a novembre, a causa de les baixes temperatures que glacen la carretera per accedir-hi. De fet, la primera vegada que hi vam intentar arribar era el mes de novembre i vam trobar la carretera glaçada. A mesura que vas pujant, la vegetació va desapareixent fins a només quedar-hi els pins Bristlecone. Els Birstlecone són uns arbres molt interessants d'observar. La forma en què els troncs es dobleguen, els colors torrats o els tirabuixons de les seves branques els fan diferents de qualsevol altre arbre que hàgim vist abans. Fotografiar-los va ser tot un plaer!

These woods can only be visited between May and November because of the low temperatures of the remaining months which tend to ice up the access road to it. As a matter of fact, the first time we tried to get to it was November and the road was already icy. As you climb up the vegetation starts disappearing up to where only the Bristlecone survive. The Bristlecone are among the most interesting trees one can observe. The manner in which their trunks are twisted, their toasted coloring or their corkscrew shaped branches make them different from any other tree that we have ever seen before. To photograph them was a great pleasure!

Aprofitant que sou per zona de la Eastern Sierra, us recomanem llegir aquesta sèrie de posts del Road Trip de 4 dies que vam fer per la zona.

- 1) Bodie
- 2) Mono Lake, June Lake Loop & Mammoth Lakes
- 3) Hot Creek Geological Site
- 4) White Mountain Road & Glacier Lodge
- 5) Lone Pine, Alabama Hills, Whitney Portal & Fossil Falls

Taking advantage of your visit in this area of the Eastern Sierra, we recommend reading the series of posts on the Road Trip, 4 days long, we did there.

- 1) Bodie
- 2) Mono Lake, June Lake Loop & Mammoth Lakes
- 3) Hot Creek Geological Site
- 4) White Mountain & Glacier Lodge Road
- 5) Lone Pine , Alabama Hills, Fossil Falls & Whitney Portal